

VOLKSUNIE

Beheer : Voldersstraat 71, 1000 Brussel. Tel. 12.51.60 per
1711.39, Wij Vlaams-Nationaal, 1000 Brussel - Redactie :
Sylvain Dupuislaan 110, 1070 Brussel. Tel. 23.11.98 - Losse
nummers : 8 fr. - VOLKSUNIE - Weekblad - Verkrijgbaar
bij alle dagbladverkopers — 16de jaargang nr. 35 - 29
aug. 1970

HET S.E.F.I.-SCHANDAAL

ECHT BELGISCH!

We zijn lang nog niet uitgepraat over het S.E.F.I.-schandaal, waarbij tientallen miljoenen van de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid de mist zijn ingegaan. Geleidelijk aan begint er tekening te komen in de omstandigheden en voorwaarden die er toe geleid hebben, dat S.E.F.I. een kwartmiljard aan overheidsmiddelen kon lospeuteren. Zopas heeft de N.M.K.N. een circulaire over deze zaak aan haar agenten gestuurd ; verder in dit blad behandelen we deze circulaire, die een onhandig pleidooi pro domo is waardoor niemand wijzer wordt. Dat de N.M.K.N. terzake de handen in onschuld wil wassen, begrijpen we best : wie zou immers graag publiek de verantwoordelijkheid dragen voor deze miljoenenzwendel ? N.M.K.N.-boss Vandeputte is een oude rat met de reputatie van een gierigaard ; het is niet gemakkelijk om hem — zoals de volksmond zegt — « bij de bok te zetten ». In de S.E.F.I.-val is hij echter tóch getrapt, ten eerste omdat S.E.F.I. zich in de Borinage vestigde en de Borinage is — ook voor de N.M.K.N. — de heilige koe bij uitstek. En ten tweede omdat hij gekonfronteerd werd met het S.E.F.I.-dossier dat de zegen en het fiat gekregen had van de allerhoogste instantie : de regering Van den Boeynants. De politieke verantwoordelijkheid ligt meteen vast !

In 1967 werd de naamloze vennootschap S.E.F.I. opgericht, met aan het hoofd een zekere heer Simon Israel. De vennootschap zou zich wijden aan de fabricatie van synthetische vezels en meer bepaald van acrylische vezels. Men dient te weten dat dit een zeer gespecialiseerde fabricatie is, bestemd voor een uiterst beperkte markt waarop de concurrenten mekaar met de ellebogen duwen van jewelste. We komen daarop straks nog terug.

De S.E.F.I. deed wat in België maar al te gebruikelijk is :

ze stelde een fraai dossiertje op en maakte zich klaar om daarmee zoveel mogelijk overheidssteun te gaan losweken. De heer Israel kwam terecht bij de Nationale Investerings Maatschappij. Aanvankelijk leek de N.I.M. wel bereid om wat centjes tegen het fraaie S.E.F.I.-dossier aan te gooien. Maar bij nader onderzoek werd de zaak toch niet veilig bevonden en — in dachtig enkele recente misgrepen van de N.I.M. onder regeringsdruk — werd de S.E.F.I. aanvraag beleefd maar katagoriek afgewimpeld.

De S.E.F.I.-bazen lieten het daarbij niet zitten. Wel intengendeel : de weigering van de N.I.M. zette hen er toe aan, de zaak over een andere boeg te gooien. En daarbij kregen ze een kanjer van een idee : ze besloten, hun bedrijf voor synthetische vezels te vestigen op walse bodem en uitgerekend in de Borinage.

Een kanjer van een idee, inderdaad ! De heren van S.E.F.I. kenden — zoals iedereen — natuurlijk de onstuitbare voorliefde van onze geregerden voor investeringen in Wallonië en speciaal in de Borinage. De achtbare heer Israel wijzigde zijn prachtig dossier een beetje en voegde er enkele ontroerende weldaden die zijn vennootschap zou uitstorten in enkele honderden gezinnen te Hautrage, vestigingsplaats van de vezelfabriek.

En de vis beet gretig in dit aas ! Op dat ogenblik regeerde « in nieuwe stijl » de heer Van den Boeynants, een keiharde zakenman zoals iedereen wel weet, met in zijn ploeg de achtbare heer Urbain als minister voor Streekontwikkeling.

Het is nodig, de heer Urbain even voor te stellen. Oud-student aan de franstalige levensuniversiteit (klassieke filologie en licentiaat in politieke economie), werd hij na de oorlog prof aan deze universiteit. Door eerste-minister Eyskens — mede-prof te Leuven — werd Urbain gelast met een speciale economische opdracht in de Borinage, terwijl hij even later onder Eyskens de portefeuille van Arbeid en Tewerkstelling kreeg. In 1963 was Urbain provinciaal senator van de C.V.P. in Henegouwen gewor-

den ; bij de verkiezingen van 1965 echter werd hij rechtstreeks verkozen als volksvertegenwoordiger voor Bergen. En zoals gezegd, onder Van den Boeynants kreeg hij de portefeuille voor Streek-economie.

De man was dus zéér goed geplaatst om, samen met de belangen van « zijn » streek, zijn eigen belangen te verdedigen. Zijn kiezers zouden het beslist waarderen indien hij aan de bonte galerij van vestigingen in de Borinage een nieuw exemplaar — en dan nog een sintetisch — zou weten toe te voegen. De gelegenheid was maar al te schoon om het nuttige aan het aangename te paren en om twee investeringen te doen samenvallen : die in S.E.F.I. en die in de politieke toekomst van de achtbare heer Urbain. Allebei op kosten van de gemeenschap, uiteraard !

De regering Van den Boeynants « boog » zich dus over het dossier. En bevond het dik in orde. Stoorde zich daarbij niet aan een aantal miljoenenflaters die zopas in datzelfde Borinage waren begaan — onder meer met de piramidale Brasserie de Ghlin. Stoorde zich nog minder aan het feit dat synthetische vezels een uiterst verdachte zaak waren. Want de fabricatie ervan is over de hele wereld de zaak van hooguit een dozijn reuze-firma's waartegen zelfs een nationale grootheid als Fabelta het met klank had moeten afleggen. Niemand gaf zich overigens de moeite om deskundigen terzake te raadplegen : het « kabinet van koele zakenlui » onder businessman Van den Boeynants zette het licht op groen voor de vezelarij in de Borinage.

In die omstandigheden maak-

te de N.M.K.N. niet de bezwaren die de N.I.M. wél geformuleerd had. Aangezien de regering zich met al haar gewicht achter het dossier zette en aangezien de heer Urbain de deuren platliep ten behoeve van zijn reputatie in de Borinage achtte de N.M.K.N. alle termen vervuld om — zonder enige waarborg, zonder ernstige voorstudie of wat dan ook — een kwartmiljard in handen te gooien van de heer Israel. Hoe deze heer het klaar gespeeld heeft om zich vergenoegd de handen te wrijven met een kwart miljard tussen de vingers, zal wel altijd een raadsel blijven...

De rest heeft in de kranten gestaan. Faljet — en waarschijnlijk bedrieglijk faljet — waarbij negentig miljoen de mist zijn ingegaan. De N.M.K.N. die zit op te kijken tegen een hoop vorderingen, met niet de minste kans om wat geld te recupereren. En het geld — het goede geld van ons allemaal — gevoren in een reeks onafgewerkte fabrieksgebouwen.

Er valt nu alleen nog maar te vreezen dat morgen een andere meneer opduikt namens een al even vage vennootschap als S.E.F.I. en dat die meneer beweert dat hij de onafgewerkte S.E.F.I.-gebouwen zal voltooien en zal vullen met het blij geraas van machines en het verheugd geroezemoes van nieuw-tewerkgestelde Italianen en Spanjaarden uit de Borinage. Er valt alleen nog maar te vreezen dat die meneer ook al een nieuw kwartmiljard krijgt.

Want als het om de Borinage gaat, kinderen, is het allerbeste nauwelijks goed genoeg « Aan een boom zo vol geladen mist men twee-drie pruimen niet » : als ze in de Borinage maar hun mandeke fruit hebben, dat is het voornaamste.

De achtbare heren Van den Boeynants, Van Offelen, Urbain en hun zeer bevoegde konfraters blijven natuurlijk tot nader order steeds bereid om het land opnieuw te laten genieten van hun reus-achtig zakelijk doorzicht en van hun voorliefde voor « les damnés de la terre » in Wallonië.

Wij en gij

vlaams nationaal

BRUSSEL

Er wordt steeds maar gepalaverd over Brussel, de verfransing aldaar en de nood aan vlaamse scholen.

Maar er wordt door ons Vlamingen weinig gedaan op dat punt.

Het is bedroevend te zien, hoe bv. op de IJzerbedevaart bij de kollekte voor de scholen te Brussel velen gewoon een ommetje maken, om niet enkele frankjes te moeten storten.

Ik heb een voorstel: als ons weekblad « Wij » nu eens de prijs van 8 op 9 frank bracht en de alzo bijeengebrachte som regelmatig ter beschikking stelde van onze scholen, dan zouden wij daadwerkelijk helpen. Op deze wijze kunnen wij iedere Vlaming bereiken, zonder de minste inspanning van zijnentwege. Wat zullen die enkele frankjes per jaar nu uitmaken?

Het is voor ons een plicht een dijk te werpen tegen de steeds verder opdringende verfransing en ze zoal niet terug te brengen dan toch tot sta te brengen.

Onze jeugd is onze toekomst, zeker in en rond Brussel.

Laten wij de redactie van « Wij » overstelpen met brieven van goedkeuring met of een beter voorstel. Maar er moet wat gedaan worden; het is dringend.

K.J., Berchem.

DIREKTE AKTIE

In het nummer van « Wij » van 4 juli 1970 schrijft V.F. Kester: « Maar wij hebben H.B. tot nog toe geen enkel voorbeeld weten geven van zijn direkte aktie ».

Wel hier volgen er enkele: de aktie tegen de franse spreken te Antwerpen, de aktie van de V.U. tijdens tv-vertoningen en vooral de direkte aktie van de vlaamse jeugd die de overheveling van Leuven-Frans tot

WALTER ROLAND
Gediplomeerd opticien, erkend door
alle ziekenfondsen
KERKSTRAAT 58, ANTWERPEN
(Let op het huisnummer!)
Telefoon 35 86 62

**ALLE GLAZEN
ALLE MONTUREN**
Voor lezers van dit blad: 10% korting

WIJ-LEZERS VRAGEN BIJ HUN OPTICIEN

Brilmonturen

Invoerders: VANDERBRUGGEN & Co, Provinciestraat 95, ANTWERPEN
TEL. (03) 36.12.94 - Opticiens - Vraagt het bezoek van onze
vertegenwoordiger!

DE PRIJSBREKER GROENSTRAAT 84 ANTWERPEN KEIZERSTRAAT 2 TERNAAT
SCHRIJF- en REKENMACHINES OLLIVETTI
GROTERE KORTING OP ANDERE MERKEN. — 20 %
OPEN ALLE DAGEN 10-20.00u - ZONDAG 10-17.00u - DINSDAG GESLOTEN

gevolg had.

De politiekers noch de vlaamse verenigingen hebben dit kunnen bereiken. Dat het toch gekomen werd, is uitsluitend aan de vlaamse jeugd te danken, die in massa op straat gekomen is.

Hierdoor werd het bewijs geleverd dat wij, buiten het parlement door direkte aktie veel sneller iets kunnen bereiken.

Op een ander terrein verwijzen wij naar de oprichting van vlaamse scholen te Brussel door vlaamse verenigingen, initiatief dat dertig jaar te laat komt.

Een voorbeeld echter van ondoelmatige werking is de laatst gevoerde kampanje voor federalisme. Voor zover wij weten bestond deze alleen uit een reeks vergaderingen en het uitgang van plakbrieven. Dit alles mag er zijn, doch als er niet meer dan dat gedaan wordt, dan heeft die werking slechts weinig gevolg. Want op die vergaderingen komslechts die allang overtuigd zijn en er is niemand die tot het federalisme bekeerd wordt omdat hij op een muur een plakbrief ziet waarop enkel het woord « Federalisme » staat. Dit is slechts een uitwendig teken van het bestaan van de Volksunie. Alleen het verslag in dagbladen heeft veel tijd, energie en geld gekost. Op een andere wijze aangewend had dit alles veel meer resultaat kunnen opleveren.

Tot nu toe kan de V.U. alleen in het parlement niets verhinderen; de gebeurtenissen van de grondwetsherziening hebben dit nogmaals bewezen. Voor haar is de enige mogelijkheid om iets te bereiken: agitatie in en buiten het parlement.

In het parlement zal de V.U. slechts iets kunnen verhinderen, wanneer zij haar aantal kan verdubbelen. Wij hopen dat dit zal gebeuren, doch wij zijn nooit zeker dat dit zal gebeuren omdat de Vlamingen zo lam en zo politiek onmondig zijn.

Een normaal zelfbewust volk zou, na Hertoginnedal, de « versaegers » van het politiek toneel weggevaagd hebben. Omdat dit niet is gebeurd, krijgen wij misschien een tweede en nog erger Hertoginnedal.

Wij zouden op alle gebied veel verder gestaan hebben indien de leiding van de vlaamse beweging al lang aan direkte aktie had gedaan in plaats van enkel te werken met moties, betogingen (de twee marsjen op Brussel hebben Hertoginnedal niet verhinderd), dagbladartikels, perskonferenties en dergelijke, werkwijzen die nooit iets hebben opgebracht.

Een enkeling kan zulke werking niet aanvatten omdat ze te veel tijd, personeel, administratie en geld vergt.

Wij hebben een paar maal, o.a. te Brussel beproefd, zulke akties te beginnen maar hebben het moeten opgeven omdat geen enkele vlaamse vereniging bereid bleek om iets te doen.

Hoogstens kon een handtekening onder een brief of standpunt bekomen worden.

Indien de vlaamse verenigingen wat meer verbeelding en wat meer initiatief zouden opbrengen om de zaken praktisch aan te vatten, dan zouden wij nu heel wat verder staan. Want, buiten de politiek, kan heel veel op eigen krachten bereikt worden.

H.B., Antwerpen.

SPORT EN TAAL

Ik woon in Zuid-Limburg op een 30-tal kilometer van Luik in een vlaamse streek. Van een Vlaming verwacht men dat hij zich als Vlaming gedraagt. Nu zou ik U eens willen vragen om samen met mij naar een voetbalwedstrijd te gaan op Standard Luik; dan ziet U daar diezelfde Vlamingen mooi meezingen in het Frans: « Allons les rouges ». Wordt er tegen een vlaamse ploeg gespeeld, dan is een uitdrukking als « tuez les flamins » nog zacht te noemen. En een Vlaming die er ergens in de buurt staat, zal gauw beginnen Frans te spreken uit vrees dat die leuze wel eens in daad zou omgezet worden.

Nu gaan wij eventjes terug naar Limburg, naar Sint Trui-

den bijvoorbeeld, volgens mij toch nog altijd een vlaamse streek. Daar kan men toch zo mooi in het Frans zingen van « Allons les jaunes » en daarbij zijn de aanmoedigingskreten « Saint-Trond, Saint-Trond » niet uit de lucht! Is dat soms gehechtheid aan onze vlaamse taal en volk?

Om te besluiten nog volgende historie die ik zelf meemaakte. Verleden jaar ging ik kijken naar de voetbalwedstrijd Anderlecht-Sint Truiden te Brussel. Achter mij stond een heer, als wij hem tenminste zo mogen noemen. In het Frans braakte hij alle soort verwenningen uit aan het adres van de brusselse spelers, daarbij molwiekend met armen en benen. Ik vroeg hem daarop in het Vlaams of hij zich een beetje wilde kalmeren zodat ik de wedstrijd rustig zou kunnen volgen. Ik viel bijna om van verbazing toen hij in plat Sint-Truidens mij van antwoord diende. Wat hij zei vind ik niet de moeite om aan te halen, maar op dat ogenblik was ik wel beschaamd om te zeggen dat ik eveneens Limburger en Vlaming was.

C.P.

MARC SLEEN

In uw uitgave van 15 augustus werd ik aangenaam getroffen door het zeer uitvoerige artikel over de heer Marc Sleen, reeds vele jaren medewerker in onze filmreeks « Ontdek de wereld ».

Uit uw artikel kan iedereen terecht opmaken dat de heer Sleen reusachtig veel werk heeft en minder tijd voor filmvoorstellingen kan vrijmaken dan andere sprekers. Op zijn eigen dringend verzoek bleef de tijd voor voorstellingen door de heer Sleen beperkt tot drie maanden tijdens het seizoen '69-'70, terwijl de meeste andere sprekers acht maanden lang

per seizoen beschikbaar zijn. Dat is dan ook de enige reden waarom de voorstellingen van de heer Sleen beperkt moesten blijven tot « een korte reis door Vlaanderen ». Met het grootste genoege zouden wij er ook acht maanden van maken, maar dat hangt dan wel van de heer Sleen zelf af, niet van « Ontdek de wereld »!

Hugo Rau,
beheerder « Ontdek de wereld »

DIAMANT

Enkele weken geleden publiceerde U in uw weekblad een artikel over het diamant. U beloofde in een later te verschijnen artikel meer tot de kern van de zaak te zullen doordringen. Sindsdien is het echter stil geworden rond de diamantkwestie. Nochtans wilde ik graag bij U lezen, hoe U die kern van de zaak ziet.

Mag ik aandringen op het verschijnen van dit beloofde artikel?

G.B., Ekeren.

MODEL-ORGANIZATIE

Op het ministerie van Verkeerswezen, Kantersteen, Dienst C.1, zijn vervoerinstrukties aangeplakt voor « France » en « Suisse », ééntalig Frans, zijn dus niet voor Nederlandsprekenden bedoeld noch voor de meerderheid der Beneluxianen!

Alweer een model-belgische organisatie!

J.N., Dilbeek.

De redactie draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud der gepubliceerde lezersbrieven. Ze behoudt zich het recht van keuze en inkorting voor. Over de lezersbrieven wordt geen briefwisseling gevoerd.

van de redactie

Brussel, 27 augustus 1970.

Betr.: federalistisch offensief.

Elders in ons blad leest u de opbrengst van de eerste week stortingen op postrekening nr. 14.76.97 van vzw Volksunie "voor het federalistisch offensief": meer dan 70.000 fr., wat alles in acht genomen lang niet zo slecht is.

Met dat "alles in acht genomen" wordt dan bedoeld het feit dat de oproep tot deze financiële operatie pas in de tweede helft van de tans ten einde lopende augustusmaand werd gelanceerd een vakantiemaand bij uitstek, waarbij nochtans de bedenking dient gemaakt dat de propaganda van de Volksunie juist in deze "stille" periode het vlaamse land volplakte met haar vele federalistische stormram-affiches, die al op een hele massa rijdende volksgenoten flink hebben ingehamerd.

Wanneer we ons hier in onze wekelijkse redactiebrief rechtstreeks tot onze lezers richten, om hen aan te zetten, het voorbeeld van het eerste steunpeleton te volgen, dan doen we dat vooral in de hoop dat de lijst voor ons federalistisch offensief vlug zal volgeboekt zijn, zodat we de volle maat kunnen geven en ook in de frontlijn, nl. in het Brusselse een fikse stoot ter ondersteuning van onze hard werkende en vechtende brusselse V.U.-mensen kunnen geven. We denken hierbij aan onze financiële blitz-operatie voor de verkiezingen van 1968 toen in zeer korte tijd 1 miljoen werd bijeengebracht. Al gaat het nu niet om 1 miljoen we hopen en rekenen voor ons federalistisch offensief op een heel dik pak "federale aandelen"?

Wij

● Verantwoordelijkheid voor kredieten

al te brutaal cinisme

(aco) De Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, alias de N.M.K.N., wil naar buiten uit de indruk geven dat ze olympisch-kalm de kritiek over zich laat heengaan — kritiek die vinnig en bitsig was in enkele (te weinige...) persorganen, nadat bekend werd dat honderden miljoenen frank krediet geschonken waren aan een internationaal groepje zakenbrouwers, wier fameuze nieuwe fabriek van synthetische vezels te Hautrage in Henegouwen grotendeels een luchtkasteel is.

We zullen wel niet veel meer vernemen over de vezels gemaakt door de « Société Européenne des Fibres Synthétiques », (S.E.F.I.).

Kalm naar buiten, maar in werkelijkheid zeer verveeld met dit schandaal, richtte de leiding van de N.M.K.N. zo pas een rondschraven aan de honderden agenten van de maatschappij. Het zijn deze plaatselijke vertegenwoordigers, in nauw contact met de spaarders die intekenen op de obligaties en de schatkistbons van de N.M.K.N., die het duidelijkst gewaar worden dat de gewone man in dit land de fratsen van de N.M.K.N. niet néemt. Die agenten moest men dus een hart onder riem steken, en argumenten aan de hand doen om te antwoorden op de vragen van verbolgen of wantrouwige spaarders.

Die argumenten wil de N.M.K.N.-directie hun via dit rondschraven bezorgen.

In plaats van een redelijke argumentatie, brengt dit rondschraven slechts een nieuw staaltje van cinisme.

De N.M.K.N.-directie beweert, eerst dat het tot nog toe nog niet vaststaat of, en hoeveel er verloren is van het krediet aan de S.E.F.I. Maar zelfs indien er b.v. 90 miljoen zoek zou zijn, deert dat de N.M.K.N. niet, want die lening was gewaarborgd door de Staat.

Verder wordt aan de N.M.K.N.-agenten de raad gegeven, de spaarders te zeggen en te herhalen dat alle leningen die de N.M.K.N. aangaat bij de spaarders (onder vorm van obligatie-uitgiften, enz.) eveneens door de Staat gewaarborgd zijn.

In feite zegt de N.M.K.N. aldus de

waarheid. De riziko's van de instelling zijn inderdaad door de staatswaarborg gedekt. Maar het getuigt van een ontzettend gebrek aan eerbied voor de Staat en voor de gemeenschap, losjesweg te zeggen: « Het raakt onze kouw kleren niet dat we de miljoenen verkwanselen in avontuurlijke beleggingen. Het kan ons geen zier schelen dat we de ons toevertrouwde middelen slecht beheren. Als er verliezen geleden worden, dekt de Staat ons toch. Hij is er in rechte toe gedwongen ».

Zó uitdagend schrijft de N.M.K.N.-directie het niet, maar daarop komt het neer.

Dit rondschraven is een aanfluiting van de financiële korrektheid en van de eerbied voor de gemeenschap, twee eigenschappen zonder dewelke een parlementaire democratie haar leefbaarheid en haar legitimatie jegens het « gewone volk » verliest.

We dringen nogmaals aan op opheldering, en hopen dat de hervatting van de parlementaire werkzaamheden hier-toe de gelegenheid zal bieden.

We verwittigen de heren van de N.M.K.N. bij voorbaat dat we ons niet van het kastje naar de muur zullen laten zenden: de N.M.K.N. zal zeggen dat ze het krediet gaf op wens van de regering. De regering zal zeggen dat het een beslissing is van een vorige regering, meer bepaald van minister Jacques van Offelen. En zo zou dan niemand verantwoordelijk zijn...

Het ontvluchten van de verantwoordelijkheid en de paraplu-procedure zullen niet baten. Ook dat zijn factoren die al meer dan één democratie hebben uitgehold en gekelderd. Dat willen we nooit meer meemaken, maar juist daar-om dient er tijdig ingegrepen.

● Engelse pond en Euromarkt

hoe dat eigenlijk gaat

(aco) Wie zijn oor te luisteren legde bij de E.E.G.-kommissie en haar diensten te Brussel, had deze week de indruk dat men daar geen hete tranen stort over de nieuwe koortsaanval van het pond sterling. Aan de journalisten gaven de eurokraten veeleer de indruk

dat ze leedvermaak hadden. Nu in Groot-Brittannië het spook van de devaluatie weer rondwaart, nu elke dag het pond punten verliest op de internationale wisselmarkten en de goudprijs weer aan het stijgen is gegaan, zullen Heath's afgevaardigden wel een toontje lager zingen aan de onderhandelings-tafel te Brussel.

De onderhandelingspositie van de E.E.G. is versterkt, die van Groot-Brittannië is verzwakt: in die sfeer beleefde men deze week de nieuwe crisis van de engelse valuta.

We staan uiterst onverschillig tegen over het pond. Hoogmoed komt voor de val: Zo kan men de na-oorlogse financiële geschiedenis van Engeland karakteriseren.

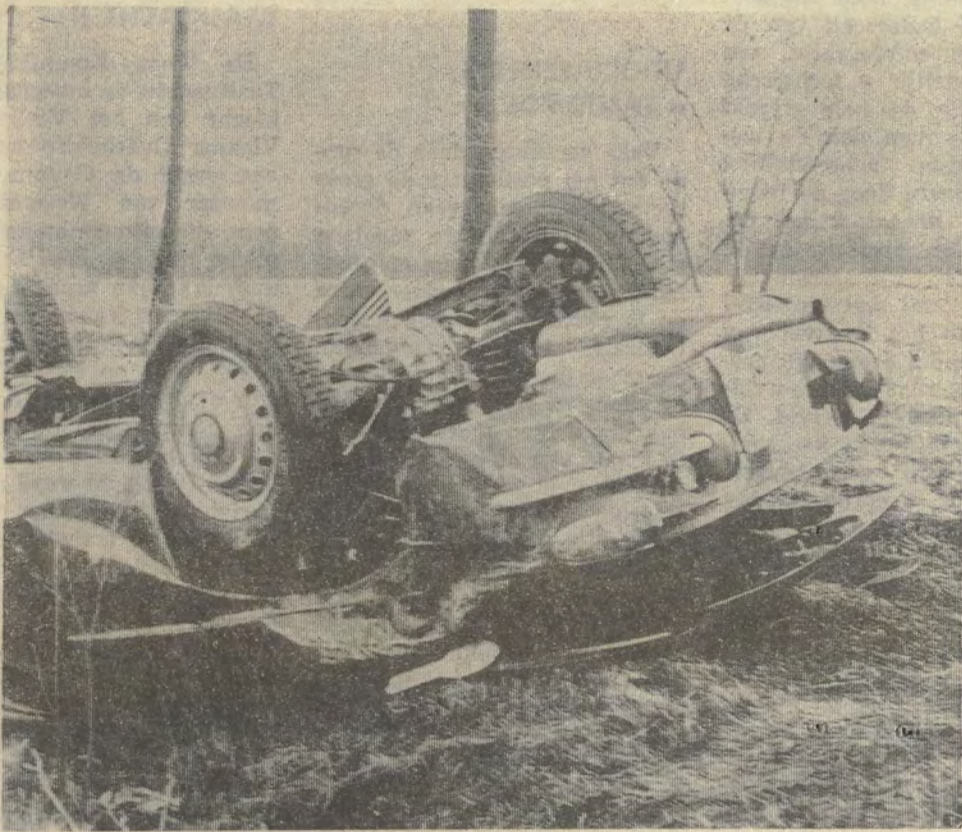
Wij kunnen ons indenken dat de engelse regering ooit als een drenkeling grijpt naar het laatste houvast: een nieuwe devaluatie van het pond, gepaard met de intrede van Engeland in de Europese Economische Gemeenschap.

Aldus zou Engeland op de E.E.G.-hulp kunnen rekenen voor de consolidatie na de devaluatie, tevens zou de invloed van een aantal prijsverhogingen en aanpassingsmaatregelen in Engeland minder pijnlijk en minder duidelijk zijn: de moeilijkheden van de toetreding tot de E.E.G. zouden zo onontwaaarbaar vermengd zijn met de gevolgen van de devaluatie, dat de Britten de pil zouden slikken.

Misschien is die hypothese van de eurokraten verdedigbaar. Maar we zijn niet overtuigd.

We vrezen dat een nieuwe crisis van het pond duidelijk aan het licht zal brengen wat we ervaren hebben in de tijd van de devaluatie van de franse frank, en van de « opwaartse herwaardering van de D-Mark »: juist op monetair gebied zijn de E.E.G.-instellingen nog machteloos. Juist in tijden van monetaire spanningen spelen de drama's zich af buiten de institutionele kaders van de E.E.G. Juist dan worden de oplossingen gezocht in een veel verder strekkend geheel. Dan wordt de kroep doorgehakt ofwel in het Internationaal Monetair Fonds, ofwel — en zo gebeurt het meestal in feite — zijn het de oppermachtige dollarbelangen en andere overheersende financiële machten, die een oplossing afdwingen — formeel gezien op het peil van de centrale banken, of van de Bank voor Internationale Betalingen, of van speciale monetaire noodgemeenschappen van publieke en private banken. Maar in al die gevallen is de E.E.G. er niet als autonome macht bij. Meestal wordt ze zelfs alleen maar na de feiten ingelicht.

Op zichzelf zien we in een nieuwe devaluatie van het pond geen heil. Tenware die crisis zou leiden tot een grotere Europese solidariteit. Meestal echter is een devaluatie een tijd van financiële vluchtmisdrijven en van speculaties door roekeloze avonturiers. Vergeleken met die lui zijn de eurokraten onschadelijke kamergeleerden.

(zie hieronder « Beroepshalve bekeken »)

ZWARTE LIJST

Het hoge aantal verkeersongevallen der jongste dagen heeft heel wat — geschrokken — commentaar uitgelokt in verscheidene bladen. Het cijfermateriaal dat we konden bijeen grasduinen verklaart deze schrik-refleks, men zou van minder verschieten.

Vorig weekend kwamen 24 mensen om het leven bij een reeks ongevallen op onze wegen. De dodenbalans van de week die daaraan voorafging met het weekend inbegrepen, bedroeg echter meer dan het dubbele, nl. 54. In 1969 registreerde men 1621 doden door verkeersongevallen in ons land, 27 meer dan in 1968, 18.740 zwaargewonden of 776 meer dan het vorige jaar en 76.855 lichtgewonden of 2.112 meer vergeleken met 1968. In deze cijfers zijn dan nog de doden niet inbegrepen, die na het ongeval overleden. Jaarlijks registreert men in ons land 150.000 aangegeven verkeersongevallen zonder de minnelijke schikkingen te vergeten, zodat het werkelijk aantal verkeersongevallen hoger ligt. Zo werden in 1969 niet minder dan een half miljoen dossiers over verkeersongevallen aangelegd, op alle echelons van de Belgische rechtsspraak. Dit cijfer blijkt dit jaar te zullen dalen tot naar schatting 350.000 als gevolg van de onmiddellijke inning van boeten bij verkeersovertreding, wat nog niet betekent dat het aantal overtredingen daalt.

Op Europees vlak zijn de cijfers niet minder indrukwekkend. Een recente UNO-statistiek geeft voor 22 westeuropese landen een dodencijfer van ca. 100.000 en een miljoen 700 duizend zwaar- en

lichtgewonden in één jaar. Vergeleken met 1965 steeg in deze landen het aantal doden door verkeersongeval met 10 t.h. Het hoogste aantal slachtoffers per categorie verkeersdeelnemers wordt gevormd door de voetgangers (31 t.h.), gevolgd door de automobilisten of hun medereizigers (27 t.h.), motor- en scooterrijders (21 t.h.), fietsers (10 t.h.) en bestuurders

blijken al te veel verkeersdeelnemers eenvoudig hun verantwoordelijkheid niet te beseffen, nog afgezien van hen die als automobilist onvoldoende het verkeersreglement kennen. De voorlichting heeft tot nog toe weinig resultaat gehad. De roekeloosheid van al te velen kent geen grenzen en het zijn werkelijk niet de joy-riders alleen die menen dat ze per auto

de rijdende dood te pogen af te remmen. Uitgaande van de vaststelling door de gerechtelijke diensten wordt aldus de jaarlijkse grondige controle van alle voertuigen geëist. Men heeft nl. vastgesteld dat 30 t.h. der ongevallen te wijten zijn aan ofwel de toestand van de wegen ofwel defekt aan de wagens, ook de nieuwe, waarvan de afwerking slordiger blijkt te zijn dan vroeger.

Een tweede voorgestelde maatregel is de vereenvoudiging van het verkeersreglement en de daarbij aansluitende herplaatsing van heel wat verkeersaanduidingen, die ofwel voorbijgestreefd zijn of andere aanduidingen tegenspreken. Er heerst op dit terrein ontegensprekelijk in ons land een grote wanorde en een regelrechte inflatie, die verwarrend werkt, wat heel wat ongevallen rechtstreeks of onrechtstreeks veroorzaakt.

Over het toepassen van strengere straffen lopen de meningen uiteen (evenals trouwens over de voorrang van links in plaats van rechts), omdat de overgrote meerderheid van de verkeersdeelnemers ten slotte geen misdadigers zijn. De sociale gevolgen van een steeds zwaardere bestraffing schrikken zelfs voorstanders van een grotere strengheid af.

Het probleem is en blijft essentieel een kwestie van opvoeding (waarover men zich momenteel geen illusies maakt), een eenvoudiger verkeersreglement, betere wegen en minder van 'n strengere beteugeling. Er is dus wel een verweer mogelijk tegen de dood langs de weg, hoe moeilijk het ook te verwezenlijken is: wat kan gedaan worden moet echter worden gedaan!

BEROEPSHALVE BEKEKEN

van andere voertuigen (trek-wagens, stookkarren, enz. of ruiters l t.h.).

Een indrukwekkende zwarte lijst, die kippevel bezorgt en ons meer dan iets anders bewust kan maken van het gevaar dat langs onze wegen loert, ook de moderne snelwegen, die met hun vele rijstroken nog geen groter waarborg uitmaken voor een hogere veiligheid als gevolg van de ontstellende aangroei van het wagenpark en van de zorgeloosheid, het gebrek aan elementaire hoffelijkheid en eerbied voor de anderen, de rage van de snelheidsmaniakken enz.

MENTALITEIT

Het is dus niet te verwonderen dat men zich in overheidskringen vragen gaat stellen. Ondanks strengere voorschriften en een bepaalde voorlichtingskampanje

op rails rijden. Hoe vaak zien we niet langs onze autostraden automobilisten die er een spelletje van maken, mekaar — al slingerend tussen de sliert wagens — beurtelings voorbij te steken of die mekaar het licht van de zon (in casu de plaats op de weg) niet schijnen te gunnen.

Om een lange zaak kort te maken: de mentaliteit van vele verkeersdeelnemers is niet in die mate veranderd of aangepast aan de vlucht die het moderne verkeer heeft genomen, een vlucht die op een overbevolking van de wegen neerkomt, terwijl we vaststellen dat de infrastructuur deze « vehikulaire explosie » niet kan volgen.

MAATREGELEN ?

Men gaat nu uitkijken naar maatregelen om de eskalatie van

dringende oproep

Op zondag 6 september a.s. heeft in het Kanton Bree een tussentijdse verkiezing plaats voor een zetel in de Limburgse provincieraad, vrijgekomen door het (gedwongen) ontslag van een C.V.P.-er.

De Volksunie-afdelingen van het Kanton Bree hebben na afspraak met arr. bestuur van Tongeren-Maaseik besloten aan deze verkiezing deel te nemen.

Deze beslissing werd genomen :

1. om aan C.V.P. en B.S.P., aan A.C.V. en A.B.V.V. te laten voelen, hoe de Limburgers oordelen over de uithongering van de kempense mijnwerkers in de eerste maanden van 1970.
2. om aan te tonen, wat men in de Kempen denkt over de grensgrondwet van de regering Eyskens.
3. om er op te wijzen, dat de splitsing van het kieskanton Bree-Peer, die indertijd werd doorgevoerd, een anti-demokratische beslissing was, waardoor de C.V.P. de Volksunie minstens een zetel in 1965 heeft ontfoeteld.

Teneinde deze kiesstrijd zo goed mogelijk te kunnen voeren, vragen de Volksunie-afdelingen van het kanton Bree de financiële steun van alle Vlaamsgezinden.

Bijdragen kunnen worden gestort op P.R. 150024 van Jaak Gabriels te Bree, met vermelding « Prov. verkiezing ».

EEN HUIS DAT...

Enkele kranten van C.V.P.-obediëntie zijn boos over de publicatie in « De Standaard » van een werkdokument van de C.V.P.-P.S.C.-studiedienst (ja nog altijd in één huis), een ontwerpprogramma dat zou streven naar één enkele doktrine voor wat de Twee Kerkenstraat « twee partijen » durft noemen. De « Standaard » wijst de beschuldiging van indiskretie af door te verwijzen naar de zeer ruime verspreiding van het dokument, dat daardoor inderdaad zijn vertrouwelijk karakter verliest. De vergelijking met de onlangs begane indiskreties over het « geheim C.V.P.-topberaad te Steenokkerzeel » gaat zeker niet op. Sommige krasse uitspraken van C.V.P.-prominenten op deze « geheime » bijeenkomst lekten toen uit en brachten de betrokkenen in grote verlegenheid.

...AAN ALLE KANTEN LEKT

Zou de boosheid en de vertoewardiging van de katholieke kranten — die de « primeur » misten, wat ook al een reden tot wrevél kan zijn... — vooral niet te wijten zijn aan het feit dat daardoor eens te meer de zogenaamde splitsing van de unitaire Christelijke Volkspartij in twee even zeggende autonome partijen een fameuze leugen blijkt te zijn? In 1968 reeds stelde de C.V.P. het in Vlaanderen tijdens de kiesstrijd zo voor alsof ze als onafhankelijke partij voortaan meer dan ooit uitsluitend het vlaams belang als richtsnoer in haar politieke gedragslijn zou nemen. Wat er nadien gebeurde bewees dat deze onafhankelijkheid zuiver boerenbedrog was en dat C.V.P. en P.S.C. voor als na twee handen op één buik zijn.

Het is maar goed dat het C.V.P.-P.S.C.-huis een gebouw is « dat aan alle kanten lekt ». Vooral nu, in het zicht van de verkiezingen, is het voor alle Vlamingen interessant uit onverdachte bron te horen bevestigen dat de zogenaamde « vlaamse C.V.P. » nog steeds slechts een — tegenover de brusselse en waalse broeders — slaafs onderdeel is van de ene en ondeelbare belgische C.V.P.

TECHNISCHE EN KULTURELE PRESTATIES

Tegenover de schandalenreeks in de wildernis van de waalse regionale expansie (of wat daarvoor doorgaat) en de onbeschaamdheid van een Leburton (nu weer met 650 « recuperabele » miljoenen voor Dassault via Sabca) staan deze week twee technische prestaties, die door Vlamingen werden verwezenlijkt : de in rekordtempo gebouwde stalen verkeersbrug aan de Montgomerysquare te Brussel en de verwezenlijking door Gevaert na 20 jaar onderzoek van de roentgenkleurenfotografie, een wetenschappelijk - technische prestatie die de hele wereld verrast. Als men dan de wetenschappelijke achterstelling van Vlaanderen door de belgische staat nagaat krijgt deze partikuliere prestatie des te meer relief.

Daarbij komt het groeiend prestige van het Festival van Vlaanderen, dat een steeds groter weerklank heeft in de west-europese kulturele wereld. Zo er al op gebied van verkeersveiligheid van een zwarte week wordt gesproken, dan kan men zeker over het tegenovergestelde spreken op technisch en cultureel vlak, deze week in Vlaanderen.

WAALSE

« KLAUWAERTS »...

In de — prachtige — Goudenboomstoet die vorige zondag te Brugge een onoverzichtelijke massa verraste en verukte, stapten verscheidene afdelingen vlaamse middeleeuwse krijgslieden, spaanse soldeniers en hellebaardiers op. De groep « Klauwaerts » die onmiddellijk volgt op de beulsknechten van de Chatillon (uitgerust met galgekoorden om « vlaamse rebellen » op te hangen) en gevolgd

wordt door het muziekkorps « Vlaamse Heir » dat voortdurend de (overal fel toegejuichte) Vlaamse Leeuw in traag marstempo speelt, was voor het merendeel samengesteld uit waalse rekruten van het marineopleidingscentrum van St Kruis. Van op de stoep werden deze « klauwaerts » door een officier in burger toegeblift in het Frans om orde in de groep te krijgen, die overigens perfect marsjeerde, en tijdens de stoet in het Nederlands werd bevolen. Jan Breydel en Pieter de Coninck die hen aanvoerden waren de enige nederlandsprekenden van deze groep, terwijl de Chatillo... en zijn trawanten rasechte Bruggelingen waren...

Men kan zich bij dergelijke rekruteringsperikelen glimlachend troosten dat in 1302 ook Walen aan vlaamse zijde strenden. Zonder vlaamse leeuw op de borst dan. Maar was het ook nodig franstalige onderrichtingen in de walkie-talkies van de stoetbegeleiders te geven?

VOORUITZIENDE « TANTE POS »

Vage geruchten doen de ronde dat het postbeheer de grote sorteercentra zou gaan decentraliseren. In enkele plaatsen w.a. Aalst wordt naar gelegenheid gezocht om sorteercentra op te richten. Eindelijk decentralisatie zal men verzuchten. Ja, maar deze gedecentraliseerde diensten zouden nauw verbonden blijven met Brussel X in plaats van af te hangen van de plaatselijke postmeester. Daarom zouden de gebouwen ook maar gehuurd worden, om wanneer gewenst opnieuw met Brussel X te integreren, niet zonder eerst een reeks syndikale vriendjes op leidende posten gearachateerd te hebben. Zitten trouwens de nakende verkiezingen voor niets tussen in dit Harlekijnstrukje van « Tante Pos »?

TAALKLACHT I

Reeds meer dan twee maanden geleden werd bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht te Brussel klacht neergelegd wegens het niet toepassen van de taalwetten te Vloesberg, tot op heden zonder gevolg. Intussen hebben de frankofonen van Vloesberg een comité opge-

richt met als doel, de niet-toepassing der taalfaciliteiten (voor de Vlamingen) te bestendigen. Intussen worden de taalfaciliteiten ten gunste van frankofone minderheden overal stipt toegepast (brusselse randgemeenten, Ronse, enz.) Maar te Vloesberg (en ook in Komen-Moeskroen) worden de taalfaciliteiten voor Vlamingen genegeerd of gesaboteerd.

Wat zouden de frankofonen ervan denken indien men in afwachting van de strikte toepassing der taalwetten ten gunste van de Vlamingen de toepassing der taalfaciliteiten voor frankofone minderheden zou schorsen? De vraag stellen is ze beantwoorden.

Intussen zijn dergelijke wan-toestanden het rechtstreeks gevolg van de « overwinning van Hertoginnedal » waar C.V.P., B.S.P. en P.V.V. voor zorgden en nog steeds bereid zijn, nog veel erger « overwinningen » te bewerken...

TAALKLACHT II

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht is ingegaan op de klacht van het Verbond van Vlaams Overheidspersoneel tegen graaf de Grunne, burgemeester van Wezembeek-Opem, die zijn ambtenaren verplicht, iedere inwijkeling de uitdrukkelijke vraag te stellen of hij een franstalige of nederlandsstalige identiteitskaart wenst, wat op het uitoefenen van druk neerkomt, daar toch het Nederlands de bazistaal der zes brusselse randgemeenten is. De klacht werd met eenparigheid (dus met instemming van de franstalige leden) gegrond bevonden. De commissie kon niet eerder uitspraak doen als gevolg van de onwil van minister Harmegnies, die de nieuwe samenstelling van de commissie steeds maar uitstelde en de bevoegdheid ervan wil beperken. Andermaal met stilzwijgende instemming der vlaamse kleurpolitiekers. Of Harmegnies na dit uitdrukkelijk advies ook de verfransende burgemeester van Wezembeek op de vingers zal tikken moeten we afwachten. Veel illusies hoeft men zich niet te maken. Tenzij de minister zelf tot een consequente houding wordt aangespoord, een werkje waarvoor onze parlementsleden zich niet zullen laten pramen!

Voor de bouw van een tijdelijke verkeersbrug aan het Montgomeryplein te Brussel arriveerden vrijdagmiddag de eerste zetsstukken. Eenveerig uren later was de 450 m. lange brug met 108 stalen elementen, berekend voor het dragen van een 16 tonner, kant en klaar, ruim 40 uren voor de officieel voorziene tijd en nog 2 uren vóór de timing door de ondernemer. Een unieke prestatie van ijverige en bekwame vlaamse bruggenbouwers, die daarmee het europes rekord braken. De Brusselselaars vergaten er alle commentaar bij...

In het augustusnummer van het « Korpsjournaal », informatieblad te legerkorps en de belgische strijdkrachten in Duitsland, verscheen onder de titel « Vlaamse Clubs » een aanval op de vlaamse kritiek — ook vanuit vlaamse militaire kringen — op de anti-vlaamse belgische benoemingspolitiek in het leger. Dit ging gepaard met een uitval tegen « n bepaalde krant, die geregeld brieven over de zozegde scheve taaltoestanden in de B.S.D. (of belgische strijdkrachten in Duitsland) publiceert ».

Over anti-vlaamse ingesteldheid van de legerleiding heeft « Korpsjournaal » natuurlijk nooit iets vernomen, dat is een der vele uitvindingen van de « extremisten ». Benoeming van franstaligen op bevelsposten in nederlandsstalige eenheden zijn volgens de moniteur van de B.S.D. « logisch » omdat er nu eenmaal meer franstalige dan nederlandsstalige hoofdfaciliteiten zijn zoals het blad stelt. Op de logische vraag of deze wanverhouding normaal is gaat het blad niet eens in, omdat het dit « axioma » nodig heeft om de bekende dooddoeners te hanteren « dat er in operaties waarin plus minus 800 mensenlevens betrokken zijn belangrijker criteria zijn dan het « rasecht Vlaamings-zijn » van de kandidaat-bataljonskommandanten of de taal van zijn echtgenote. De naamloze steller van deze dwaze diatribe tegen de naamloosheid zwam dan verder over het belang van de leiderscapaciteit, de beroepskennis op taktisch en technisch vlak, over de ervaringen opgedaan in die verschillende domeinen, welke de doorslag geven bij de keuze enz. Ook beweert

stoot in de rug

« Korpsjournaal » dat er geen chefs meer aangeduid worden welke niet behoorlijk de taal van hun manschappen spreken, een zeer losse bewering die door de dagelijkse werkelijkheid in het leger telkens weer met klank wordt gelogenstraft.

Wat vooral tegen de borst stuit is de aanval tegen de nederlandsstalige officieren, die in deze beweringen schuilt. Of steller zich daarvan al dan niet bewust is, het is een feit dat de door hem vanzelfsprekend geachte grotere geschiktheid van franssprekenden voor hogere bevelsposten op een kaakslag aan de nederlandsstalige kandidaten neerkomt. Deze lasteraar blijkt in elk geval niet op de hoogte te zijn van de systematische achterstelling van vlaamse officieren in het leger, even en vaak veel meer bekwaam op technisch en psychologisch gebied dan vele franstalige salonofficieren. Bovendien negeert hij de kern van het vraagstuk : in een leger waarvan het merendeel bestaat uit vlaamse rekruten is het maar normaal dat het officierskader voor het merendeel uit Vlamingen zou bestaan, tot en met in de top. Het tegenovergestelde is waar maar dat is voor deze zonderlinge militaire « editorialiste » volstrekt niet eens noemenswaardig.

We veronderstellen dat er over dit « merkwaardig » hoofdartikel in een officiële uitgave van het belgisch leger via parlementaire weg uitleg zal gevraagd worden aan minister Seghers, die er zich gezien de beleedigende strekking van het artikel voor onze gemeenschap niet met een foefje zal kunnen van afdoen.

NAAR POLITIEKE KORTSLUITING IN VRIJ ONDERWIJS ?

Het partijbestuur van de Volksunie heeft in verband met het verbod aan leerkrachten van het katholiek onderwijs, zich kandidaat voor gemeenteraden te stellen, volgende nota bekend gemaakt, waarvan hierna de tekst.

Het algemeen reglement van het personeel van de katholieke scholen legt aan de leerkrachten verbod op zich kandidaat te stellen bij verkiezingen, tenzij mits toestemming van de kerkelijke overheid.

In het verleden werd deze bepaling van het reglement steeds herhaaldelijk van verschillende zijden aangevochten. Tans dreigt er echter een politieke kortsluiting.

Naar verluidt zouden immers talrijke leerkrachten het inzicht hebben zich kandidaat te stellen op de lijsten o.m. van de C.V.P. en van de Volksunie. Zij laten daarbij gelden dat de bepalingen van het reglement indruisen tegen de maatschappelijke evolutie en het streven naar inspraak en demokratizering. Zij achten zich bovendien gediskrimineerd tegenover de leerkrachten van de andere onderwijsnetten die ter zake praktisch volledige vrijheid genieten.

De zaken worden niet vereenvoudigd door het feit dat de inrichtende machten van de katholieke onderwijsinstellingen op verschillende plaatsen in Vlaanderen een verschillende houding hebben aangenomen. Er zijn inderdaad beslissingen die de kandidatuur van de leerkrachten niet onverenigbaar achten met het vrijwaren van het school-milieu en de pedagogische ernst, terwijl op andere plaatsen de verouderde bepalingen van het reglement star worden gehandhaafd.

Deze kwestie is reeds ter sprake gekomen in verschillende politieke middelen. Zo heeft bvb. de Volksunie zopas besloten een afvaardiging naar de kerkelijke overheid te sturen.

Het feit dat de kandidaatstellingen van leerkrachten van het vrij onderwijs vrij talrijk zijn is niet van aard de zaken te vereenvoudigen.

BILZEN

Volgens de door een luitenant van de B.O.B. op een perskonferentie afgelegde verklaringen zou het jazz- en popfestival van Bilzen ontaard zijn tot een bijeenkomst van goeddeels slikkers, prikkers en ontuchtigen.

Het bewijsmateriaal dat door de B.O.B. aangevoerd werd om deze bewering te staven, is niet zo indrukwekkend. Maar men zou er o.i. toch verkeerd aan doen, het probleem naast zich te leggen « omdat het toch maar B.O.B.-praat is ». Er is inderdaad een zéér ernstig probleem in verband met de grote en kleine Woodstocks die gedurende de zomermaanden steeds talrijker worden ingericht. Er is inderdaad groot gevaar, dat langs deze festivals om de verspreiding van drugs — om alleen maar dit ene euvel te vermelden — in de hand wordt gewerkt.

den — in de hand wordt gewerkt.

Het is overigens wél toevallig, maar niet zonder betekenis dat het rekvisitoor tegen Bilzen samenviel met de beslissing van Amsterdam's linkse en zéér lankmoedige burgemeester Samkalden om de Damslapers — steevaste deelnemers aan festivals en pop-evenementen — er uit te gooien.

EN MORGEN ?

Het is reeds onaanvaardbaar dat de kommerciële sektor — onder meer sommige weekbladen — dat allemaal door de vingers zien of goedpraten, omdat er in de festivals publiciteit voor hen steekt. Het is nog meer onaanvaardbaar, dat de minister van Cultuur centen besteedt aan « cultuur »-mani-

festaties waaraan — op z'n zachts gezegd — een geurtje is.

We zijn voor de vrijheid, ja ! En tegen de bordjes « verboden dit en verboden dat ». Maar we zijn ook voor de verantwoordelijkheid. Dat de opiniemakers en de ministers een andere verantwoordelijkheid terzake hebben dan die van een struisvogel, is vanzelfsprekend.

Tussen verbieden en klakkeloos meezelen ligt de hele wereld van verstandige nuances.

« IDEALISTEN »

« Over de doden niets dan goeds », zegt het spreekwoord. Wanneer we het eventjes willen hebben over de onlangs overleden P.V.V.-volksvertegenwoordiger Francis De Weert, dan is het niet om naar zijn graf te schoppen, maar wel om bepaalde politieke praktijken eventjes aan het daglicht te brengen.

Elders in dit blad wordt er gewag gemaakt van de financiële moeilijkheden waarin de P.V.V.-studiedienst (het Centrum Paul Hymans) verkeert.

Als voorzitter van het studiecentrum liet de heer De Weert zich een maandwedde van veertigduizend frank uitkeren. Daarnaast had hij de vaste gewoonte, gepeperde onkostennota's in te dienen.

Het is ons hier niet om de persoon van de heer De Weert te doen, wel om de praktijken. Mogen we er aan herinneren, dat reeds herhaaldelijk werd geschreven dat Collard een miljoen krijgt als voorzitter van de B.S.P.? Nooit hebben hij of zijn partij dit tegengesproken.

Iedereen in het « milieu » weet trouwens, dat er fantastische bedragen uitbetaald worden aan de partijbonzen, specialisten en technici van de traditionele partijen.

Het is overbodig er aan te herinneren, dat in de Volksunie geen enkele mandataris betaald wordt voor functies of werkzaamheden of wat ook in de partij.

GOEDE OOGST

We lezen in onze krant deze week de titel « Fantastische peren- en appelooft. Boerenbond vreest ernstige afzetproblemen ».

In wat voor een verkeerde wereld leven wij toch? Eeuwenlang hebben de mensen met spanning het ogenblik van de oogsten afgewacht vol vrees voor een slechte of vol hoop voor een goede opbrengst.

De gespannen verwachtingen omtrent de oogst vulden maandenlang de gedachten en de spekulaties van de overgrote meerderheid der wereldbevolking.

Vandaag ziet men met vrees een goede oogst tegemoet. Want een goede oogst brengt alleen maar produktieoverschot en instorting van de prijzen mee.

Terbij drie-vierde van de wereldbevolking hongert...

De pestlieders schrijden over Brugge's grote markt waar zondag jl. de pralstoet van de Gouden Boom bijna een kwart miljoen verrukke kijkers lokte. Deze groep heeft natuurlijk niets te maken met een bepaalde politieke partij die van ons in 1968 een passende bijnaam kreeg...

wij in nederland wij in nederland wij in nederland wij in nederland wij in nederland wij in nederland wij in nederland

(jeeveede) Volgende week, als de herfstmaand weer begonnen is, komt generaal Soeharto, president van Indonesië, op officieel staatsbezoek in Nederland. Koningin Juliana en prins Bernhard (deze laatste was enkele maanden geleden zelf te gast in de voormalige kolonie) hebben Soeharto uitgenodigd, uiteraard na overleg met de regering.

Tot zover is er niets bijzonders aan de hand, want staatsbezoeken horen nu eenmaal tot de « folklore » van hoven en regeringen, en er moet al heel wat pralvertoon aan te pas komen — zoals een jaar of twaalf geleden bij het bezoek van koningin Elisabeth van Engeland aan Nederland — wil de bevolking nog uitlopen om de « hoge gasten » toe te juichen.

In het geval-Soeharto echter liggen de zaken wel een beetje anders. Want : 1. Soeharto is het hoofd van een land waarmee Nederland eeuwenlang nauwe bindingen heeft gehad. De wijze waarop Indonesië zich losmaakte van het « moederland » ligt nog vers in het geheugen om zonder zekere emoties te kunnen denken aan de « gordel van smaragd », zich (volgens de onsterfelijke woorden van Multatuli) slingerend om de evenaar.

2. Soeharto wordt door een niet te verwaarlozen groep Nederlanders beschouwd als een der betrokkenen bij de massa-moord op kommunisten (en ten onrechte als kommunist betiteld) in 1964.

3. Het verschijnsel van de buitenparlementaire aktiegroepen is in Nederland de laatste jaren een zo gewone zaak geworden dat de regering zich mocht verwachten aan felle akties tegen de komst van Soeharto. En inderdaad zijn deze akties begonnen : het

aanstaande bezoek wekt werkelijk grote beroering in het land.

Er is een comité « Soeharto ongewenst » opgericht onder leiding van de als politiek zeer links bekend staande professor Wertheim uit Amsterdam, een comité waarbij zich diverse aktiegroepen hebben aangesloten. Onder druk van dit comité werd in de gemeenteraad van Amsterdam al een motie ingediend om de president niet in de hoofdstad te ontvangen. De motie kwam er niet door, maar er is bij die gelegenheid wel een hartig woordje gesproken over de toestanden in Indonesië : korruptie tot in de hoogste kringen, het bestaan van politieke gevangenen, enz.

Hetzelfde aktiecomité heeft in de steden de gekalke leuzen « Hoger Loon » en « Weg met de NATO » vervangen door « Soeharto ongewenst », een kreet die in Amsterdam nog wat aangescherpt werd tot « Moord aan Soeharto » wat dan weer de reden was tot verdeeldheid in de linkse rangen, een begeleidend verschijnsel wanneer de uiterst progressieven (inkluzief de zich zo noemenden) in het geweer komen.

Maar denk niet dat het in Nederland alleen de linkse zijn die zich teweer stellen nu Soeharto op komst is. Ook duidelijk rechts geïntendeerde groepen als « Door de Eeuwen Trouw » en de bijbelse kleine konfessionele partijen hebben grote bezwaren tegen het bezoek. Zij staan afwijzend tegenover de indonesische politiek, zoals die zich sinds de onafhankelijkheidsverklaring (1945) heeft ontwikkeld, en daarom wensen zij geen eer te betuigen aan de hoogste vertegenwoordiger van wat vroeger trots « Nederlands Oost-Indië » werd geheten.

Links en rechts voelen zich dus onge-

lukkig met de dingen die gaan komen, wat wellicht juist zal weervallen is dat het allemaal nogal een meevallen. Hoe... het weekblad « Haagse Post » voorspelde in het jongste nummer dat er in Nederland op de dag van de aankomst van Soeharto een klein oorlogje zal uitbreken : « Er worden bommen gegooid. Er wordt gevochten ». Maar misschien is hierbij de wens de vader van de gedachte.

Degenen die kritisch staan tegenover het bezoek van het indonesische staats-hoofd, hebben intussen toch hun zin gekregen wat betreft het arrangeren van een ontmoeting tussen Soeharto en het nederlandse parlement. Aanvankelijk wilde men in Indonesië van een dergelijke ontmoeting niets weten. Men vreesde dat bepaalde Kamerleden zulke scherpe vragen zouden stellen dat de president erdoor in verlegenheid zou raken. Dit zou dan weer niet bevorderlijk zijn voor de officiële betrekkingen tussen de beide landen, betrekkingen waarin handel en ekonomie een zware rol spelen.

Soeharto liet, heel taktisch, weten dat hij graag in contact zou komen met het nederlandse parlement, maar via de nederlandse ambassade in Djakarta gaf hij te verstaan dat zulk contact niet meer zou dienen te omvatten dan een officiële toespraak van hemzelf. De regering in Den Haag stemde met dit voorstel in, doch onder druk van de zich roerende aktiegroepen en vooral op initiatief van de socialistische Kamerfraktieleider Den Uyl moest zij kortgeleden op haar toezegging terugkomen. Er zal nu wel degelijk een discussie gehouden worden tussen parlementaire vertegenwoordigers en de indonesische gast, zij het dat deze discussie zich achter gesloten deuren zal afspelen en dat

niet de voltallige Kamers worden uitgenodigd, maar alleen de vaste kommissies voor Buitenlandse Zaken, ontwikkelingssamenwerking en handelspolitiek. Van de discussie wordt een verslag opgemaakt dat echter eerst gepubliceerd zal worden als Soeharto het heeft goedgekeurd. Het is een beetje een kompromis geworden dus. Al zal het in Indonesië toch wel duidelijk zijn geworden dat het presidentiële bezoek voor Nederland niet als een enorm groot feest geldt.

Hoe men overigens ook over de figuur van Soeharto persoonlijk denkt, het is duidelijk dat Nederland zich reëel zal moeten opstellen tegenover het komende bezoek. We hebben immers te maken met het hoofd van een onafhankelijke staat waarmee Nederland de laatste tientallen jaren wel niet op te beste voet heeft gestaan, maar waarmee nu normale betrekkingen worden onderhouden. En als we terugdenken aan de redenen en oorzaken van die slechte verhouding van weleer, dan is het eigenlijk Nederland dat op de borst zou moeten kloppen. Het is waf vreemd dat de linkse groeperingen deze zaak niet in bredere perspektief plaatsen. Als het over personen gaat, zijn er immers weinig figuren waartegen men géén bezwaren zou kunnen maken. Gaat het over landen en internationale betrekkingen, dan zal men toch een andere maatstaf moeten gebruiken. Wat dus betekent : niet een geweldig feest op touw zetten voor Soeharto, maar wél zijn bezoek benutten om hem duidelijk te maken hoe lier over de situatie in Indonesië wordt gedacht. En hoe minder dit gebeurt op de patriarchale manier van de vroegere kolonialist, hoe beter dit voor de verhouding tussen de twee landen zal zijn.

Onze oproep ter bekostiging van onze affichekampanje — waarvan het formaat een blad inspireerde tot het schrijven over « affiches als beddelakens », een juiste omschrijving trouwens die wij met voldoening en instemming citeren — heeft ruim weerklank gevonden bij onze lezers, simpaticanten en arrondissementale besturen. Het is maar best want zoveel « beddelakens » met V.U. over het hele vlaamse land kosten zeer veel geld en omdat we niet graag de reserves aanspreken deden we de vorige weken een beroep op iedereen's steun.

We publiceren hierna een eerste lijst van stortingen op postrekening nr. 147697 van Volksunie vzw, 1000-Brussel, en hopen dat velen het voorbeeld zullen volgen van hen, die voor deze klinkende ouverture zorgden. Dat ze daarbij a.u.b. op de strook niet vergeten te vermelden « voor het federalistisch offensief ».

Hier gaan ze dan, de namen van onze eerste stoottroepen in ons federalistisch offensief :

Dr. Dierick, Eksaarde	2.500
B. Van Hoorick, Antwerpen	1.000
J. Provoost, Oostende	500
J. De Facq, Gent	1.000
W. Bruneel, Haringe	100
F. Bouché, Berchem-Antwerpen	400
N. De Smet, Gent	100
F. Eulaers, Wilrijk	250
« Een Gentenaar tijdelijk in Brussel »	1.000
R. Marckx, Zuid-Afrika	500
Meerman, Gent	200
« En doorzetten » R.M., Bree	100
J. Cassemans, Brussel 5	300
H.G., Gent	100
R. Dobbelaere, Herpelgem-Ruien	500
De Mattelaer, Wilrijk	1.000
Goemans, Hove	1.000
Van Dooren, Wemmel	100
Matray,	500
A. Keppens, Zele	1.000
M. D'Haese, Geraardsbergen	500
W. De Coninck, Kortrijk	200
Mevr. De Boeck, Vilvoorde	100
H. Van Schoor, Zwijndrecht	250
L. Van Beylen, Brugge	250
Arrondissement V.U. Brugge	14.000
» » Dendermonde	11.000
» » Gent (1e storting)	12.000
» » Mechelen (1e stort.)	2.000
» » Oostende - Veurne - Diksmuide	15.000
» » Oudenaarde	3.000
» » Turnhout (1e stort.)	1.000

Algemeen totaal van de eerste reeks stortingen : 71.650 fr.

Dit is de opbrengst van de eerste week stortingen op onze postrekening voor ons federalistisch offensief : voor een tweede helft van een vakantie maand meer dan bevredigend !

VAN DE PARTIJLEIDING

De partijleiding maakt er langs deze weg de afdelingen op attent dat de verkiezingsdrukwerken bij alle bestuursdrukkerijen kunnen bekomen worden.

De afdelingen die hierover nog meer inlichtingen wensen te bekomen stellen zich best in verbinding met hun arrondissementale voorzitter of sekretaris.

P.V.V.-ZORGEN

Niet alleen zit de P.V.V. met zware dissidentie-problemen (in verscheidene waalse steden treden twee blauwe lijsten tegen elkaar in het krijt), ook de opvolging van de overleden Francis De Weert als directeur van het Paul Hymans-instituut (P.V.V.-studiedienst) baart zorgen. Men zat niet alleen met diverse kandidaat-opvolgers opgescheept, doch men is ook gewaar geworden dat de balans van het instituut een schuldenlast van eventjes 9 miljoen vertoont. De instelling stelde aanvankelijk vier bedienden te werk; nu zijn het er al twintig, onder wie enkele met dikke wedden. Bovendien heeft de modernisering van de lokalen ook heel wat geld gekost. Vermits de politieke vooruitzichten voor de P.V.V. niet schitterend zijn, is het zeer de vraag of men een paar « goede zie-

len» zal vinden om in de zak te schieten. En bij sommige zgn. bouwpromotoren, die onlangs zelf een slordige 100 miljoen staatsmanna moesten gaan bedelen, zal het instituut al evenmin moeten aankloppen. De trikolore P.V.V.-baksteen brokkelt werkelijk langs alle kanten af.

SUKSES

Het is opvallend dat, wanneer in het Brusselse de oprichting van nederlandsstalige onderwijsinstellingen tijdig wordt voorbereid en bij het publiek wordt bekend gemaakt, er steeds van een groot succes mag gesproken worden. Dit geldt vooral voor de rijksinstellingen voor gespecialiseerd onderwijs. Meer bepaald het nederlandsstalig muziekonderwijs kent in de hoofdstedelijke sektor aanzienlijke belangstelling.

Te Jette werden dit jaar voor de vlaamse gemeentelijke muziekakademie tegen alle verwachtingen — de pessimistische frankofone voorspellingen in — overtroffen. Ook in Brusselstad en Anderlecht — waar het om rijksinstellingen gaat — beleeft het nederlandsstalig muziekonderwijs een grote bloei.

Mogen we even herinneren aan het feit dat Jorissen de staat heeft doen geven om deze gang van zaken op dreef te helpen ?

TWEETALIG

Meneer van den Boeynants, brusselse topkandidaat ook van de « vlaamse » C.V.P., is zogezegd de kampioen van de verdraagzaamheid. In het teken van die verdraagzaamheid noemt hij zich een warm (we schreven bijna : een heet), voorstander van de « veralgemeende tweetaligheid » te Brussel.

Die tweetaligheid is anders maar gewoonweg een verkiezingsbluf. Want in zijn zakenleven is van den Boeynants een dikke eentalige verfranseelaar. Getuige daarvan de balans van de firma « Entente des Patrons Bouchers et Charcutiers », waarvan de beheerraad voorgezeten wordt door V.d.B. : eentalig Frans.

Terwijl de handelshaven te Zeebrugge in volle ontwikkeling is, blijft de vissershaven met haar treilers steeds even pittoresk.

TITELS

Iedere tijd heeft wel eigen eigenaardigheden. Maar het eigene van elke tijd schijnt wel te zijn deze eigenaardigheden als vanzelfsprekend te beschouwen, te menen dat het eigenlijk niet anders kan, dat het « anders » niet goed is. De meesten kijken zich gewoonweg blind op de eigen tijd. Zo bederven ze niet alleen hun eigen oordeel, maar ze besmetten ongewild en onbewust hun kinderen met hun eigen « ziekte ».

Kinderen van tien jaar weten nu al, en dit zonder enige persoonlijke pretentie, dat « wij » en dus ook zichzelf, oneindig veel « slimmer » zijn dan de mensen van vroeger. En dit voordat ze zich maar kunnen afvragen over welke « slimheid » het gaat, en of dat wel zo zeker is. Even vanzelfsprekend is het afwijzen of meer nog gewoon het ontkennen van elke rangorde tussen de mensen. Om het kras uit te drukken : iedereen is iedereen, en er is geen enkele reden waarom

we « Jan » niet gewoon Jan zouden noemen. De tijd dat iemand menen kon dat de titel « oppervaatwasser » iets betekende is blijkbaar voorbij.

Maar tegelijk moet elk kind naar school, niet zozeer om nog iets bij te leren (hoe zou dat kunnen, vermits « wij » zoveel slimmer zijn en we allemaal evenveel weten !) als wel om een « diploma » te behalen. Een diploma, omdat diploma's vereerd worden zoals maar zelden iets vereerd werd ! Die diploma's blijven echter verschillen in « waarde » — en daardoor zijn onze diploma's wellicht niet anders dan een beschaamde vorm van titels. Een beschaamde vorm, wat niet betekent dat er geen onbeschaamd gebruik van kan worden gemaakt en ook in feite van wordt gemaakt.

De scherppzinnige Lichtenberg schreef in een enkel kort zinnetje zijn oordeel neer over de titels in zijn eigen tijd : « Königlicher Hofblitzableiter — ein Titel » (Een titel : een koninklijke hofbliksemafleider). In de taal van de twintigste eeuw zou men kunnen zeggen : een fopspeen voor vlug getrooste kinderen ! Titels zonder inhoud, zonder innerlijke betekenis — maar ook diploma's die niet eens het

papier waard zijn waarop ze werden geschreven. (Vaak worden ze trouwens gedrukt ! Op duizenden exemplaren).

Krijgt men een diploma dan niet pas nadat men een examen heeft gedaan ? Volgens de regels van het spel natuurlijk wel, en we zullen het daar maar bij laten. Maar dan nog — wat bewijst dat méér dan dat men op een bepaald moment bepaalde dingen « kende », of volgens het oordeel van de ondervrager « voldoende » kende ? Zonder diploma's kunnen we niet meer leven — omdat we helemaal niet, maar dan niet in het minste, los geraakt zijn van onze gehechtheid aan « titels » !

Al noemen we « Jan » niet met zijn titel « oppervaatwasser », Jan heeft een diploma van ergens een school waarop staat dat hij wéét hoe om te gaan met de knoppen van een vaatwasmachine ! En iedereen wordt verzocht dat vooral nooit te vergeten.

Waarom zouden we dan het voorstel dat de bijna helderziende Lichtenberg ongeveer tweehonderd jaar geleden deed, niet opvolgen en van « magister » en « dokter » gewoon doopnamen maken ?

NEMROD

We geven hierna een overzicht van de jongste wetgeving inzake gemeenteraadsverkiezingen, zoals deze is ontstaan na de wijzigingen van de bestaande wetgeving. De verwijzingen « zie techniek » en « handleiding » slaan op de brochure van het « Vlaamsnationaal Studiecentrum voor Provincie- en Gemeenteraadsleden » nl. « Handleiding voor de Gemeentewet en techniek van de gemeenteraadsverkiezingen ».

WET 10 JULI 1970 (STAATSBLAD 16/7/1970)

Deze wet maakt het mogelijk bij koninklijk besluit de gemeenteraadsverkiezingen met maximum 1 jaar uit te stellen in samen te voegen gemeenten.

WET 8 JULI 1970 (STAATSBLAD 21/7/1970)

Deze wet regelt :

a) het stemrecht voor militairen (deze stemmen reeds op woensdag 7 oktober 1970). b) de stemming bij volmacht. Deze stemming geldt alleen voor de stemgerechtigden die zich op de dag van de verkiezingen in het buitenland bevinden om beroeps- of dienstredenen. c) de stemming per brief. Deze stemming is alleen toegelaten indien de kiezer behoort tot één van de volgende categorieën. 1) personen die om welbepaalde redenen in een ziekenhuis verblijven of zich niet kunnen verplaatsen en niet in staat zijn om zich naar het stembureau te begeven of er naartoe gevoerd te worden. Deze onbekwaamheid moet blijken uit een medisch attest ; 2) de personeelsleden van de openbare diensten, met inbegrip van die van de gekoncedeerde diensten, buiten degenen bedoeld in artikel 147bis. (art. 147bis regelt de stemming bij het leger). Almede de personeelsleden van een inrichting waarvan het essentieel openbaar belang erkend wordt in een door de koning opgestelde lijst, die zich wegens effectieve dienstverstreking in de onmogelijkheid bevinden zich in de stembureaus van de gemeente waarin zij op de kiezerslijsten zijn ingeschreven aan te bieden. Deze onmogelijkheid wordt gestaafd door een attest afgeleverd door de overheid of de werkgever waarvan het betrokken personeelslid afhangt ; 3) de schippers en de leden van hun gezin die aan boord wonen.

§ 2. De aanvraag om per brief te stemmen wordt tussen de dertigste en de vijfde dag vóór die vastgesteld voor de stemming, (dus tussen vrijdag 11 september en dinsdag 6 oktober 1970) bij een ter post aangetekende brief gericht tot de burgemeester van de gemeente waar de kiezer op de kiezerslijst is ingeschreven. De brief vermeldt naam, voornamen en woonplaats van de kiezer, alsook het adres waaraan de oproepingsbrief moet worden gezonden ; het getuigschrift bedoeld in § 1, 1° en 2°, wordt er bij gevoegd. (art. 147 nonies Kieswetboek).

De aanvraag geniet geen portvrijdom. Deze kiezers zullen enkele dagen voor de verkiezing een stembiljet op het opgegeven adres ontvangen, het biljet invullen en portvrij terugsturen bij ter post aangetekende zending aan de voorzitter van het bevoegd stembureau.

De te gebruiken omslagen zijn vooraf reeds klaargemaakt.

De omslagen met de ingevulde stembrief worden op het postkantoor gehouden tot de dag van de stemming en worden dan gebracht bij de voorzitter van het stembureau.

Omslagen die op het postkantoor toekomen nadat de stemming gesloten is, worden aan de burgemeester overhandigd en de stembrieven worden ongeopend, verbrand.

Het te laat toekomen van omslagen — om welke reden ook — maakt de kiesverrichtingen niet ongeldig.

De wet van 8 juli 1970 (Staatsblad 21/7/1970) brengt eveneens wijzigingen aan sommige data bepaald in de gemeentekieswet. Verscheidene data werden vervroegd. Zo moet de indiening der lijsten met de aanduiding der getuigen voor het hoofdbureau gebeuren op zaterdag 12 of op zondag 13 september 1970 van 13 tot 16 uur. Er is dus hier een week vervroeging. (zie Techniek 2.3.2. en 4.1.).

De reclamaties tegen de aanneming van kandidaturen in te dienen bij de voorzitter van het hoofdbureau moeten gebeuren op dinsdag 15 septem-

ber 1970 tussen 13 en 16 uur, dus eveneens met een week vervroeging. (Zie Techniek 4.2.2.).

Donderdag 17 september 1970 tussen 14 en 16 uur. Indien bij de voorzitter van het hoofdstembureau van memories tegen de aangehouden of ingebrachte onregelmatigheden of van aanvullings- of verbeteringsakten (art. 123 Kieswetboek).

Hier eveneens is er een week vervroeging. (Zie Techniek 4.2.2.).

Blijft ongewijzigd : de datum van dinsdag 6 oktober 1970 voor de ontvangst van de aanwijzing der getuigen voor de stemverrichtingen, de opening en de algemene telling. (art. 25 Gemeentekieswet).

WET 13 JULI 1970 (STAATSBLAD 21/7/1970)

De agenten der fiskale besturen zullen voortaan schepen en burgemeester kunnen zijn behalve in de gemeenten van hun werk- of ambtsgebied tenzij de koning voor die gemeente een afwijking toestaat. (nieuw art. 68,5° der gemeentekieswet).

Aan te tekenen : Techniek 3.3.1. en Handleiding nr 20 : De nieuwe tekst spreekt bovendien alleen van fiskale besturen terwijl de vroegere tekst de term financiële besturen gebruikte die breder was.

Het verbod om burgemeester of schepen te zijn dat opgelegd was aan onderwijzers met een jaarwedde van staat of provincie wordt opgeheven (art. 68,7° gemeentekieswet vervalt).

Aan te tekenen : Techniek 3.3.1. en Handleiding nr 20.

WET 29 JUNI 1970 (STAATSBLAD 21/7/1970)

De dienstplichtigen (miliciens) mogen voortaan burgemeester, schepen of gemeenteraadslid zijn.

De vroegere tekst van de gemeentekieswet (art. 67,5°) hieromtrent luidt

JONGSTE WETGEVING INZAKE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN

geschiedt niet door de wet van 9/7/1970 maar wel door een vermelding in de speciale wetten die de koninklijke besluiten van fusie bekrachtigen. Voor ieder geval raadplege men die speciale wetten.

Deze speciale wetten behelzen gewoonlijk : « de gemeenten ontstaan uit fusie, tellen voor de duur van twee mandaten, ingaande met de installatie van de gemeenteraad van de nieuwe gemeente, twee raadsleden en één schepen meer dan het aantal dat hun door de gemeentewet is toegekend ».

Voor deze gemeenten ontstaan uit een fusie moet men eerst nazien op hoeveel raadsleden en schepenen ze recht hebben ingevolge de wet van 9/7/1970 en daarbij moet men dan gedurende twee mandaten (praktisch 12 jaar) twee raadsleden en één schepen bijvoegen.

We geven hierna deze nieuwe wetteksten :

ARTIKEL 1

Artikel 3 van de gemeentewet wordt vervangen als volgt : « Artikel 3. Er zijn 2 schepenen in de gemeenten van minder dan 5.000 inwoners ; 3 schepenen in die van 5.000 tot 9.999 inwoners ; 4 in die van 10.000 tot 19.999 ; 5 in die van 20.000 tot 49.999 ; 6 in die van 50.000 tot 149.999 ; 8 in de steden Brussel, Gent en Luik ; 10 in de stad Antwerpen.

De burgemeester is van rechtswege voorzitter van het college van burgemeester en schepenen ».

Aan te tekenen : Techniek 1.3. en Handleiding nr 11.

Artikel 4 van de gemeentewet wordt vervangen als volgt : « Artikel 4. De gemeenteraad bestaat, met inbegrip van de burgemeester en de schepenen, uit zeven leden in de gemeenten beneden 1.000 inwoners ; 9 in die van 1.000 tot 1.999 inwoners ; 11 voor 2.000 tot 2.999 ; 13 voor 3.000 tot 9.999 ; 15 voor 10.000 tot 14.999 ; 17 voor 15.000 tot 19.999 ; 19 voor 20.000 tot 24.999 ; 21 voor 25.000 tot 29.999 ; 23 voor 30.000 tot 34.999 ; 25 voor 35.000 tot 39.999 ; 27 voor 40.000 tot 49.999 ; 29 voor 50.000 tot 59.999 ; 31 voor 60.000 tot 69.999 ; 33 voor 70.000 tot 79.999 ; 35 voor 80.000 tot 89.999 ; 37 voor 90.000 tot 99.999 ; 39 voor 100.000 tot 149.999 ; 41 voor 150.000 tot 199.999 ; 43 voor 200.000 tot 249.999 ; 45 voor 250.000 tot 299.999 en 47 in gemeenten van 300.000 inwoners en daarboven.

De raad blijft bestaan uit het hierboven bepaald getal leden, zelfs wanneer de burgemeester daarbuiten benoemd wordt ».

Aan te tekenen : Techniek 1.2. en Handleiding nr 17.

ARTIKEL 2

Artikel 19 van de gemeentewet wordt vervangen als volgt : « Artikel 19. De rangschikking van de gemeenten overeenkomstig de artikelen 3 en 4 wordt bij koninklijk besluit in overeenstemming gebracht met het bevolkingscijfer dat blijkt uit de algemene volkstelling, en zulks binnen twee jaar na elke telling.

» In de gevallen dat de officiële opgave van 's Rijks bevolkingscijfer op 31 december van het voorlaatste jaar en van het daaraan voorafgaande jaar vóór de gemeenteraadsverkiezingen een verschil van ten minste vijf ten honderd aangeeft, ten aanzien van het minimum- of maximumcijfer der klasse waarin zij werden gerangschikt bij de laatste algemene volkstelling, wordt de rangschikking van de betrokken gemeenten aangepast voor de organisatie van die verkiezingen, met het oog op de toepassing van de artikelen 3 en 4 »

Art. 3. Bij overgangsmatige zal geen enkele gemeente van het Rijk, voor het tijdperk gaande van 1 januari 1971 tot 31 december 1976, minder raadsleden of schepenen hebben dan gedurende het tijdperk gaande van 1 januari 1965 tot 31 december 1970

Aan te tekenen : Techniek 1.2. en 1.3. en Handleiding nrs 11 en 17.

tans als volgt : « Mogen geen deel uitmaken van de gemeenteraden noch tot burgemeester benoemd worden : 1°, 2° enz. 5° de militairen in actieve dienst, behalve de wederopgeroepen reserveofficieren en de dienstplichtigen ».

Men zal niet uit het oog verliezen dat het kandidaat-gemeenteraadslid ten volle 21 jaar oud moet zijn op de dag der verkiezing.

Deze wet regelt als volgt de vervanging van een dienstplichtige die schepen of gemeenteraadslid is. Een schepen die als dienstplichtige zijn actieve militaire dienstdienst vervult, wordt gedurende die periode vervangen door een raadslid aangewezen door de gemeenteraad. Een gemeenteraadslid dat wegens zijn actieve militaire dienstdienst wordt verhinderd, wordt gedurende die periode vervangen door de eerste opvolger van zijn lijst.

WET 9 JULI 1970 (STAATSBLAD 21/7/1970)

Deze wet behelst het volgende : Het aantal schepenen en gemeenteraadsliden wordt in sommige gemeenten opgevoerd.

Principe : « Er komt 1 schepen bij in elke gemeente met 5.000 inwoners of meer. Er komen 2 raadsleden bij in elke gemeente met 2.000 inwoners of meer.

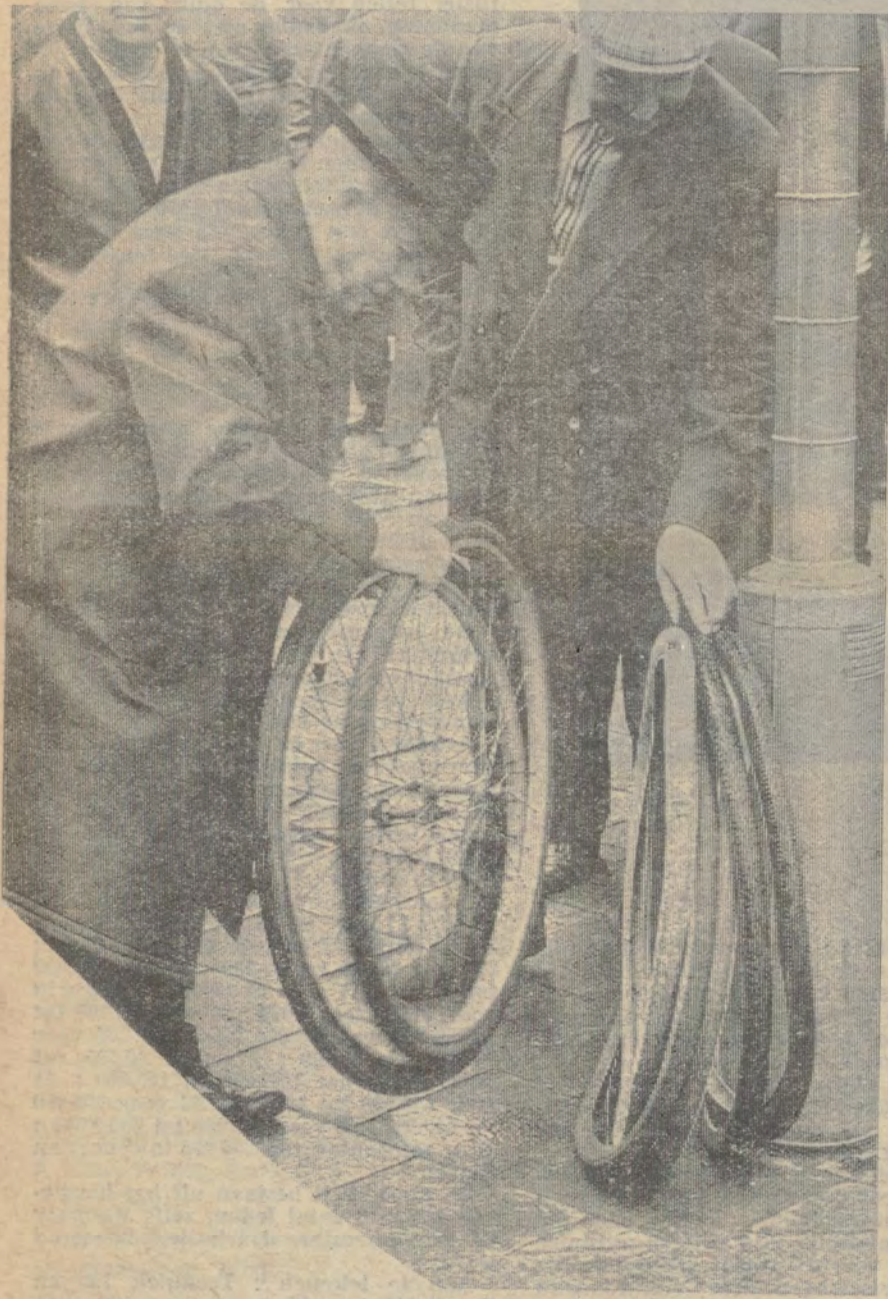
Het referentiecijfer van de bevolking wordt gewijzigd.

Principe : als basis geldt de tienjarige volkstelling van 1961 doch de cijfers van de jaarlijkse tellingen per 31 december 1967 en 31/12/1968 kunnen hieraan een wijziging brengen. (Zie wetteksten hierna).

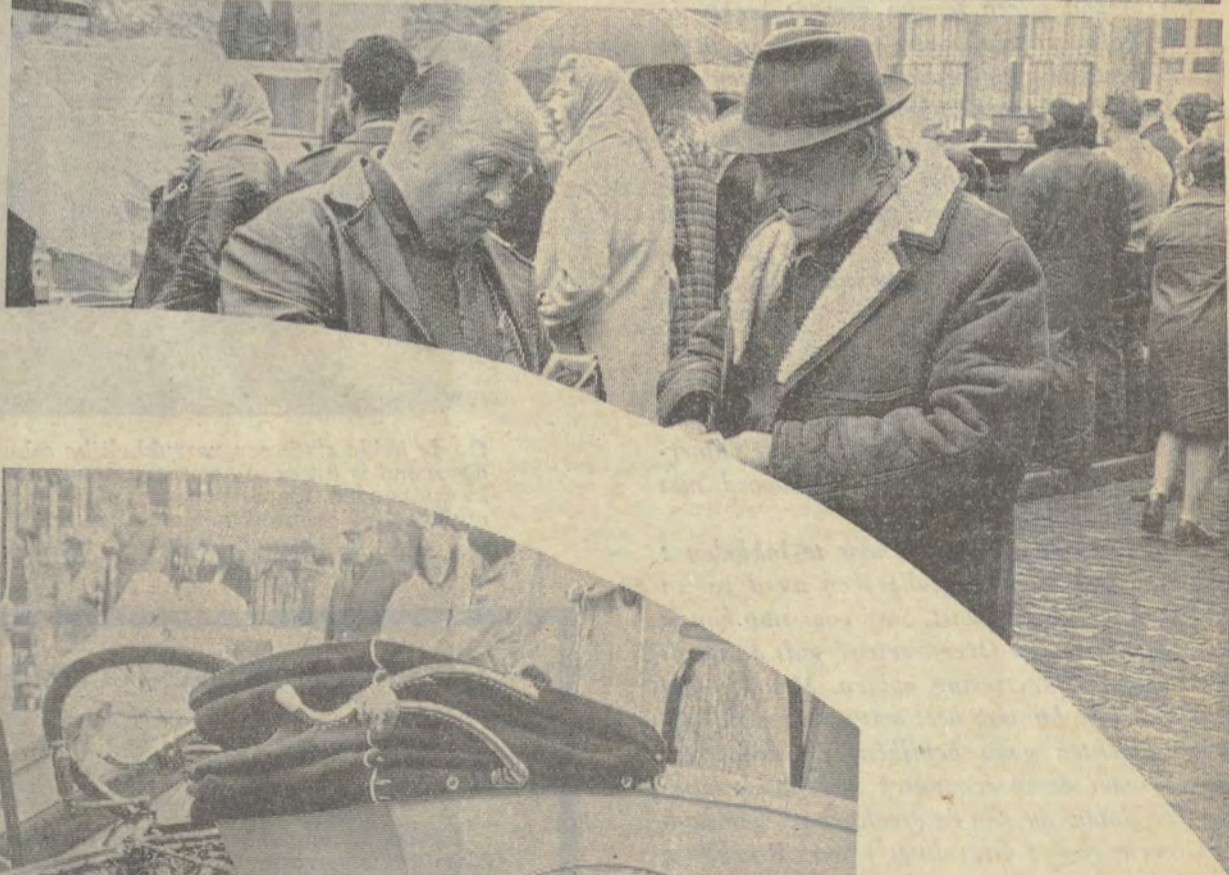
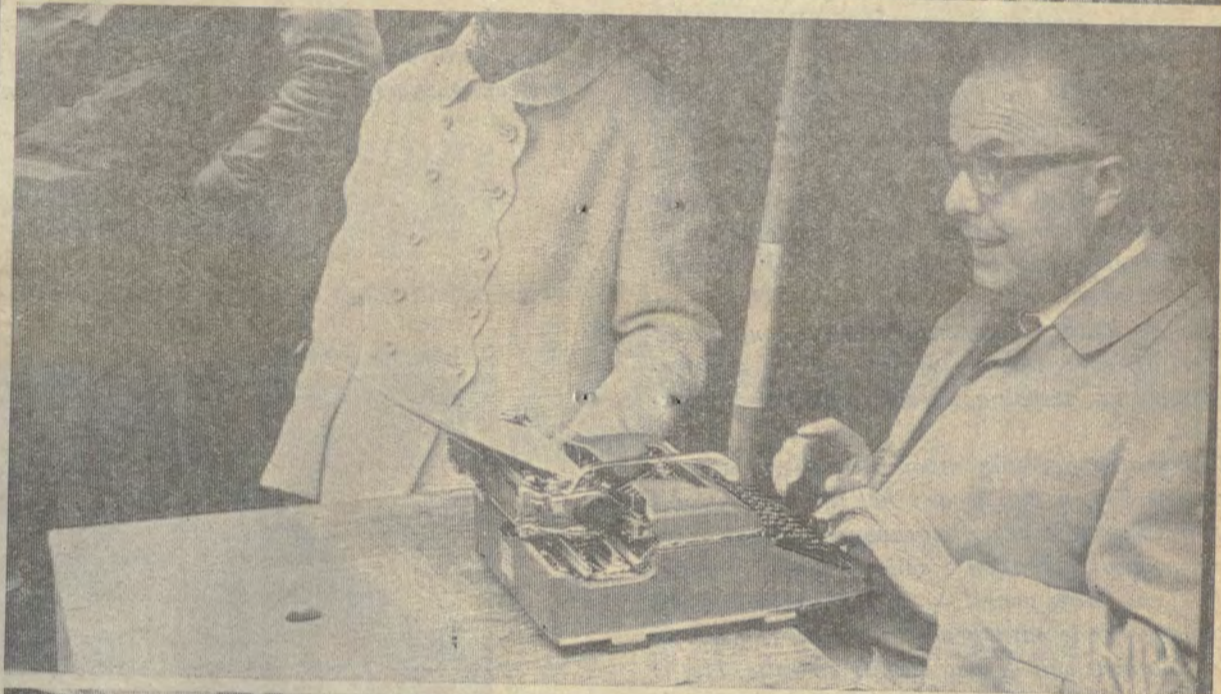
Als overgangsmaatregel wordt beslist dat geen enkele gemeente voor de periode van 1/1/1971 tot 31/12/1976 minder raadsleden of schepenen zal hebben dan gedurende het tijdperk van 1/1/65 tot 31/12/1970.

Verder dient aangestipt dat een speciale regeling wordt ingevoerd voor de gemeenten ontstaan uit een fusie. Dit

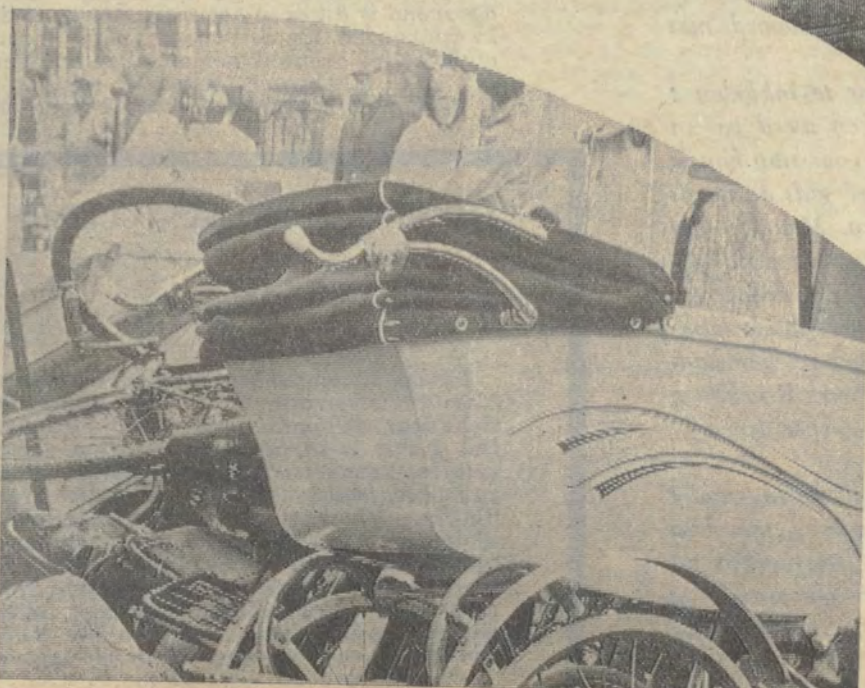
DE ANTWERPSE VRIJDAGMARKT

Tweemaal per week, de woensdag en de vrijdag, is het markt op de antwerpse vrijdagmarkt. Een markt, een enige markt in Vlaanderen, waar alles wat tweedehands is wordt tentoont gesteld. Van koelkasten, alle modellen en maten ; fietsen, waar nog een grote renner op gereden heeft ; doorgezakte sofa's die nog te herstellen zijn ; kindervagens nog zo goed als nieuw als men niet te nauw kijkt ; tot kleerkasten waaruit de mottenbollen rollen is er « echtig den al » te vinden, kunnen er zoals men het zeer ernstig zegt « kloppen » gedaan worden. Een fijne neus, het kunnen zien en dan kan men wel met een mooi stuk naar huis trekken dat als enige kwaliteit heeft dat het haast niets heeft gekost. Was de antwerpse vrijdagmarkt vroeger de markt van de inboorlingen die zich eens goedkoop wilden « installeren » dan is zij nu ook de zoek van de gastarbeiders geworden. Alles wordt er natuurlijk in een welbepaald taaltje afgehaspeld zodat het raadzaam is, als men een paar kilometers uit de omtrek woont, 'n tolk mee te nemen.

Wij halen echter graag de slotzin aan, het amen na een verkoop. Inderdaad, wanneer eenmaal het « en veel geluk ermee ! » uitgesproken is dan wordt er niet meer getwist, dan kan je met de fietsbanden, het scheve meubel, de kandelaar naar huis... Een van de weerkerende pionnen op dit grote toneel is de deurwaarder die onder een helgekleurde zomerparaplu de verkoop tikt van een aangeslagen inboedel waarop een ander goed en vertrouwd speler de omstaanders bezig houdt : de meneer die de verkoop regisseert, die met luide stemme de litanie getallen afdreunt en de koper aanwijst. Ondertussen is aan een andere tent een luster (« kijk mama ! ») voor tweehonderd-negentig frank van eigenaar verwisselt. « En geluk ermee ! » Tot volgende woensdag... (Ik zoek een tweedehands tikmasjien).

Fotoreportage : Erik de Leebeek en Cor Backx

IN HET SPOOR VAN J.M. GANTOIS EN J. VAN OVERSTRAETEN

AAN DE SAKSISCHE KUST, DE ZUIDELIJKSTE GRENS VAN DE NEDERLANDEN.

We hadden besloten dit jaar onze vakantie niet ver van huis door te brengen, maar we hadden niet vermoed dat we ze eigenlijk « thuis » zouden doorbrengen. Kan men zich inderdaad niet thuis voelen wanneer men namen hoort als Hervelingen, Audingen, Mark, Witzand, Zandgat, Bazingen, Waast?

Wanneer we bovendien op de stafkaart keken, dan vonden we 200 km. diep in Frankrijk namen als Watermel (ons brussels Watermaal!), Watergang, Lauwerdal, de Hermen enz. Deze namen staan alle op de reiskaarten van Michelin, sommige licht verfranst (Peuplingen b.v. wordt Peuplingues), maar toch steeds duidelijk herkenbaar als frankische of saksische plaatsnamen. Karel de Grote had in illo tempore last met frankische of saksische plaatsnamen; hij liet een groot gedeelte van hen dan maar overkomen naar de streek van Kales (Calais) en Bonen (Boulogne), waar de plaatsnamen eindigend op thun (Wadincthun, Audincthun e.a.) nog altijd daarvan getuigen.

En dan die blonde kinderen, zo anders dan in de rest van Frankrijk: stiller, bedeesder, spelend in het mooie zand van het 12 km. brede, langzaam aflopende strand van Witzand, ze doen er je voortdurend aan denken dat je aan de saksische kust bent, ergens in de Nederlanden-in-Frankrijk.

Met de onvolprezen gids van J. van Overstraeten in de hand kan men inderdaad een unieke wandeling maken door wat Gantois in zijn geschriften de zuidelijke Nederlanden heeft genoemd.

Gelegen in het enig mooie heuvelland aan de « opalen kust » kan je aan het immense strand van Witzand alle vakantiegenoegens genieten die je maar kunt indenken: zeilen, baden, zonnen, zeilwagens. Maar vooral — en dat is voor ons van doorslaggevende aard geweest — heb je daar op ieder moment van de dag ruimte en stilte. Het is geen luxe totaal alleen te zijn met de lucht, de krijsende kokmeeuwen boven je hoofd en in je oog in de verte de goud-beschreven krijtrotsen van Cap Blanc Nez (kaap Blankenes), een uniek 150 meter hoog uitkijkpunt van waaruit je de engelse kust kan zien maar ook het binnenland, met het koren tot boven aan de rotsen reikend waarboven de eeuwerik trillend zingt.

Aan de voet van die unieke kaap Blankenes ligt een dorpje zoals je er daar in de buurt veel tegenkomt: witte huisjes en grotere boerderijen gegroepeerd rond een klein kerkje en daarrond de immense pleinen van koren en haver en van sterk ruikende lupinen, die je hoofd in de zomeravond zwaar maken; dat alles afgeboord met paarse distelbloemen.

En om even de nationale snaar te tokkelen: dat dorpje heet Skale (Escalles) en werd pas in de zestiende eeuw verfranst. Stap voor stap kan je aan de hand van van Overstraetens' gids de steeds verder gaande francisering volgen. Maar je kan in een kulturele bui ook heel wat interessante kultuurmonumenten gaan bekijken. Zo deden we uitstapjes naar de in een uniek nederlands landschap van sloten, weiden en grachtjes gelegen stadjes Grevelingen (Gravelines) en Broekburg (Bourbourg) waar je je in het Veurnse ambacht zou kunnen wanen.

Je kan ook het schilderachtige vestingsstadje St Winoksbergen bezoeken (Bergues), met zijn mooi belfort en zijn archief dat volgepropt zit met vlaamse archiefstukken. Of het aloude St Omaars, pas verfranst in de 19e eeuw, met zijn schat aan oude gebouwen.

Andere interessante dingen zijn b.v. de kerk

van Broekburg en het belfort van Grevelingen. Of het monument van de burgers van Kales in die stad, dat van de geschiedenis van deze toen nog vlaamse poorters getuigt, die met de strop om de hals aan de engelse koning hun leven kwamen aanbieden als hij de burgers van de stad zou sparen. Door tussenkomst van de koningin mochten ze het leven behouden.

Een uniek architecturaal monument is wel Atrecht (Arras), de stad waar J.M. Gantois met Verschaeve mijmerend rondliep en met de heer Schaap uit Zierikzee (een van de trouwste der trouwe Nederlanders) zo menige mooie uren sleet. Men zou zich echt te Brugge of te Gent kunnen wanen op deze twee markten met de unieke vlaamse gevels waarboven het majestueuze belfort prijkt: nederlander, vlaamser kan het al niet qua sfeer en omgeving!

Maar keren we terug naar onze saksische kust, waar je de witte paarden, de bonense paarden uit het gedicht van Bert Peleman zult zien, waar wezels en marters vlug over de weg wippen en de

wijde korenvelden wuiven met in de verte de glinsterende baai van Witzand.

Als de lezer nog eens een paar snipperdagen vrij heeft, dan wordt een tochtje naar die streek warm aanbevolen (vanuit Brussel kan je het in een dikke drie uur doen). Vergeet vooral je Michelin-kaart 59 niet en de onvolprezen gids van J. van Overstraeten en in je hart en geest de geschriften van degenen die Frans- of Zuid-Vlaanderen lief hadden: de speurders naar ons verleden J.M. Gantois en pater Stracke, de dichters E. Looten en A. Demedts, de onvolprezen kempense letterkundige dr. Vital Celen en de man die dit land zo lief had, dat de speling van het lot hem er de dood bracht, Joris van Severen.

Hoe oegenschijnlijk vreemd dat land en die mensen aan Vlaanderen zijn geworden (volksmensen vroegen me bezorgd of wij met onze kinderen steeds Vlaams spreken, geen Frans?) toch zal dit land in ons hart altijd een deel van de Nederlanden blijven.

W. Augustijnen

Op de heide staat een verrukkelijke schuur. « De Schuur » heet die schuur in Noorderwijk. De zaterdagavond is dit dorp het trefpunt van artiesten en kunstminnaars, want in de schuur worden kleinkunstavonden van de bovenste plank ingericht. Wie het niet alleen van het luisteren moet hebben kan op hetzelfde ogenblik genieten van schilderijen die er regelmatig worden samengebracht. Er is natuurlijk in deze kempense gemeente ook nog wat anders te zien en te beleven dat niets met de kleinkunst te maken heeft maar dat moet de lezer dan maar eens zelf gaan uitvissen.

FRANS-VLAAMSE KULTUURDAG

TE WAREGEM

Zondag 13 september heeft te Waregem de 23ste frans-vlaamse kultuurdag plaats, ingericht door het comité voor Frans-Vlaanderen. Om 9 uur is in het Jeugdcentrum gelegenheid tot kennismaking en tot het bezichtigen van de tentoonstelling van publikaties over en uit Frans-Vlaanderen. Om 10 uur beginnen de sektievergaderingen van de werkgroepen onderwijs, toneel en literatuur, heemkunde, folklore en geschiedenis, familie-kunde, informatie. Om 12 uur tafelgesprek met middagpauze, vooraf inschrijven tegen 120 fr. door storting op postrekening 538041 ten name van

Luk Verbeke, Hugo Verrieststraat 32, Waregem tegen uiterlijk 10 september. Op de kultuurdag zelf worden geen inschrijvingen meer aanvaard.

Om 14 uur heeft een plenaire zitting plaats met inleiding door senator Vanackere waarna dr. Karel Devriendt spreekt over « Economische ontwikkeling van Frans Vlaanderen » gevolgd door een paneelgesprek met Frans-Vlaamingen. Frans-Vlaamse liederen worden gezongen door het Waregems Knapenkoor. Na dit intermezzo volgen nog de verslagen door de sekties, een paneelgesprek voor jongeren en de prijsuitreiking voor de leerlingen van nederlandse kursussen en voor de deelnemers aan de nederlandse taalprijsvraag voor Frans-Vlaamingen.

De toegang tot deze manifestaties is vrij. Steun wordt evenwel dankbaar aanvaard op bovenvermelde postrekening.

POLITIEKE NAMEN

Enkele dagen voor hij naar Moskou vloog om te onderhandelen met Andrei Gromiko, werd Walter Scheel vader van een dochtertje. Hij gaf het de naam « Andrea » : dat was dan een gelegenheid om aan Gromiko een fototje te laten zien en te vertellen, welke naam het kleintje had gekregen en ter ere van wie ! Andrea kreeg echter ook nog de naam Gwendolyn, omdat ze geboren werd op 21 juli, de dag waarop de onderhandelingen tussen de Gemeenschappelijke Markt-landen en Groot-Brittannië begonnen. Nu maar wachten of een volgend dochtertje of zoonnetje van Scheel, of van zijn opvolger, ook nog een chinese naam krijgt.

HULP AAN DE DERDE WERELD

Steeds meer mensen zijn bereid hun te bieden aan de ontwikkelingslanden, vaak echter op voorwaarde dat ze weten waar hun goeder terecht komen. Daaraan wordt tegemoet gekomen door wel omschreven projecten, die een bepaalde hulp reserveren voor wel omschreven gewesten of centra. Wel zijn er de spaarakties van familie tot familie, zoals deze worden georganiseerd door bv. de vzw « Hogar para todos », een werk in Vlaanderen (A. van Bel, Buitenland 47a — een passend adres ! — te Bornem) dat zijn aktie richt op Ecuador, een der armste landen van Latijns Amerika. Naast briefwisseling, uitwis-

seling van foto's en tekeningen wordt in vlaamse families met man en macht gespeeld om de « aangenomen familie » in Ecuador te helpen bij de aankoop van gebruiksvoorwerpen, dieren enz. Het werk heeft ter plaatse een sociale assistente.

Wellicht een druppel in de zee ? Maar dan toch een voorbeeld van bij uitstek menselijke solidariteit in een wereld, waarvan de leiding nog steeds zijn echte toekomstopdracht niet heeft begrepen.

LA VILETTE

Veel is er in onze kranten niet over geschreven, maar het schandaal wordt er niet kleiner door. Er zijn miljarden nutteloos geïnvesteerd in het reuzegroot slachthuis te La Vilette in Frankrijk dat, zonder ooit dienst gedaan te hebben, te rug wordt afgebroken. Dat schijnt de enige oplossing te zijn om niet ieder jaar opnieuw grote verliezen te lijden. Vrijwel onbekend is echter dat, toen in 1962 beslist werd dit slachthuis te bouwen, in een regeringsdocument al letterlijk geschreven werd dat de slachtingen steeds meer zouden gebeuren ter plaatse (het is voordeliger het geslachte vlees te vervoeren dan het levende slachtvee). Er is zelfs méér : er werd al rond die tijd begonnen met het bouwen van « provinciale » slachthuizen, waardoor juist La Vilette totaal overbodig werd.

UITZUIVERINGEN

Het komt er toch maar op aan het gepaste woord te vinden : « normalizatie » klinkt veel beter dan het oude « uitzuivering ». In Tsjecho-Slovakije wordt deze aktie dag aan dag doorgezet, maar niet alleen dáár. Wat in de franse kommunistische partij gebeurt, blijft hier niet helemaal verborgen, maar is ook niet helemaal bekend ! Gelijkwaardige dingen gebeuren ook in Oostenrijk, in Finland, in de spaanse kommunistische partij : wie niet pro-russisch genoeg is, moet verdwijnen. Heel verwonderlijk is dat niet : ook Stanlin verkoos een zwakke kommunistische partij die trouw gehoorzaamde boven een sterke partij die zelfstandiger was.

DEZE WEEK IN DE WERELD

- Egypte en Jordanië dringen aan op in de bestandsbesprekingen met Israël, dat Abba Eban als toponderhandelaar aanduidt, doch tans genomen neemt met New York als ontmoetingscentrum in plaats van Nikosia. Egypte en Iran leggen intussen hun geschillen bij. Akkoord tussen Nasser Kairo. Botsing tussen Libanezen en feddajins.
- Uitbreiding van de cholera in het Midden Oosten. Ook in India worden gevallen van de gevreesde ziekte gemeld.
- De officier van justitie van Piraeus, procureur Fafotis, acht de bekende griekse reder Stavros Niarchos, schuldig aan doodslag op zijn vrouw en stelt het openbaar ministerie vervolging voor.
- Tegenslag voor Servan Schreiber in tussentijdse verkiezing te Bordeaux, waar drie niet-kommunistische formaties een eenheidskandidaat zouden opstellen (zonder het Centrum dus) tegen de gaullistische kandidaat, premier Chaban-Delmas. Deze laatste schermt reeds met de belofte van de bouw van een grote Fordfabriek in de streek.
- Grootscheepse jacht op verzetsorganisatie der Tupamaros in Uruguay, die nog steeds twee ontvoerde personaliteiten als grijzelaars gevangen houden. Protest van de vakbonden tegen aanhouding van spaans joernalist, omdat deze weigert inlichtingen te verschaffen over door hem ontmoete Tupamaro-leiders. Uruguese regering zou zich niet tegen buitenlandse bemiddeling verzetten.
- Kambodjaanse partizanen laten twee franse joernalisten vrij, die de invrijheidstelling van andere gevangen joernalisten aankondigen. Twee franse verslaggevers tijdens hun gevangenschap aan verwondingen overleden.
- Sensatie over zgn. ronselen van indise meisjes voor het aanvullen van de bevolking van nonnenkloosters in Europa, die om roepingen verlegen zijn. Vatikaanse personaliteit logenstrakt de « nonnensmokkel ».
- Bakhtiar, neef van de gewezen keizerin Soraja en verbitterd tegenstander van de sjah van Iran in Irak vermoord.
- Zoveelste — kansloos — belgisch voorstel in de UNO om naast nationalistisch China ook Mao-China als lid te erkennen.
- Zware gevechten met kommunistische troepen nabij de kambodjaanse hoofdstad Pnom Pen.
- Tweede verjaring van Sovjet-invasie zonder noemenswaardige incidenten in Tsjecho-Slovakije.
- Topkonferentie tussen russische, oostduitse en poolse leiders over het russisch-westduits niet aanvalspakt. In de slotmededeling bleven de gebruikelijke aanvallen op Bonn deze keer achterwege...
- Aanvaring nabij Toulon tussen franse en zuidafrikaanse duikboten kost het leven aan vier mariniers.

Als een leger stramme robotten uit een griezelige science-fiction strakken zij aan... Of kan men ze het best met middeleeuwse ridders vergelijken ? Met hun toën vizieren en hun schilden ? Met uie u ze dan ook wilt vergelijken, zó zijn de franse agenten in gevechtuniform wanneer ze fier over de erekoer van de plaatselijke politieprefektuur marcheren. Dit naar aanleiding van de zesentwintigste verjaring van de bevrijding van Parijs.

de WIJ de wereld

vlaams nationaal

Precies een maand na het ontslag van premier Rumor heeft een andere jonggezel zijn intrek genomen in het Palazzo Chigi. Emilio Colombo, gewezen minister van de Schatkist, geniet een voortreffelijke faam bij zijn europese kollegas van de Gemeenschap. Ook in eigen land heeft hij, door zijn gematigde houding en vakkennis, een belangrijke plaats ingenomen in de politieke wereld. Sinds de Gasperi op 10 december 1945 zijn eerste regering vormde, is de regering Colombo de twinstigste bewindsploeg die onder kristendemokratische leiding van start gaat. Hieruit kan men besluiten, dat Italië gewoon niet kan geregeerd worden zonder de medewerking van de Democrazia Christiana.

EMILIO COLOMBO

Sinds zijn eerste successen als E.E.G.-onderhandelaar te Brussel geldt de vijftigjarige Colombo als een politiek wonderkind. Hij beschouwt de politiek minder als beroep dan als een vorm van apostolaat, waarbij hij zijn ijver door ascetische nuchterheid weet te bedwingen. In zijn regeringsverklaring formuleerde hij op briljante wijze zijn visie op de vrijheid en haar politieke implicaties. « Het is gemakkelijker de vrij-

heid machtig te maken », zo stelde hij bij die gelegenheid, « dan de macht liberaal te maken ». In elk opzicht werd de wereld volgens Colombo opnieuw leren de vrijheid nuttig aan te wenden, « die wij een kwarteeuw geleden terug veroverden toen wij een eind maakten aan een uit de chaos en wanorde geboren autoritaire regering ».

Dit treft de kern van de permanente sociale, economische en politieke onrust waar Italië onder lijdt en die tot dusver zonder katastrofale gevolgen gebleven is, omdat ook bij provokateurs en agitators nog altijd dezelfde inzichten spelen die Colombo in zijn politieke geloofsbelijdenis heeft opgenomen.

Men kan zich bij het begin van de nieuwe investituur afvragen of het Centro Sinistra — die broze coalitie van kristen-demokraten, socialisten, sociaal-demokraten en republikeinen — meer dan « uitstel van executie » heeft verkregen. Bij het wekenlange zoeken naar een nieuwe « basis voor de oude constructie » leek het wel, of de partijen nog dieper zouden vastlopen in het labirint van persoonlijke veten en opportunistisch elektoralisme. Andreotti, de onmiddellijke voorganger van Colombo, was mislukt omdat hij de eigenlijke steen des aanstoots alleen maar opzij wilde schuiven : hij ignoreerde gewoon de verontwaardiging van de sociaal-demokraten over het samengaan van links-socialisten en kommunisten bij de vorming van regionale commissies. Niet alleen de sociaal-demokraten hebben Andreotti's « nalatigheid » kwalijk genomen, ook de rechtervleugel van de C.D. kon met die houding geen vrede nemen. Andreotti (multo furbo : zeer sluw) geraakte dan ook niet over de omheining die zijn sociaal-democratische partners hadden opgericht.

Dit had het einde moeten betekenen van de formule van het Centro Sinistra, te meer dat intussen in Emilia, Umbrië en Toscane — waar links-socialisten en kommunisten samen gingen « regeren » — een nieuwe voldongen situatie was ontstaan die aardig naar het Volkfront rookt. Maar de kommunisten willen hun macht binnen de « rode gordel » (41 t.h. bij de regionale verkiezingen van juni

jl.) niet tegen de coalitie op het nationale vlak aanwenden. Dit moge strategie of taktiek zijn, maar de partij van Luigi Longo giet nu eens — tegen alle leninistische adviezen in — geen olie op het italiaanse vuur maar wil haar « regeringen » openhouden voor de hele democratische linkerzijde, de katolieken inkluzief ! Wel moet in de bedoeling van de regeringscoalitie te Rome de coalitievorming ook voor de regionale en lokale regeringen blijven gelden, maar waar de omstandigheden dit samengaan onmogelijk maken zal men de flirt van links-socialisten en kommunisten « met de dood in het hart » moeten dulden, in weerwil van de ideologische en politiek gewetiverde onverzoenbaarheid t.o.v. de kommunistische partij. En dit nadat Emilio Colombo die inkompatibiliteit in zijn regeringsverklaring heel in het bijzonder had onderstreept !

Intussen moet Colombo, die doorgaat voor een competent ekonomist, zich met fiskale maatregelen en onpopulaire besparingen behelpen om zijn programma van stabilisering zonder devaluatie van de lire te verwezenlijken. Met die situatie vol contradictorische bewegingen is de kiem gelegd van wat wel eens nieuwe politieke narigheid kan worden, want tegelijk moet Colombo de structurele hervormingen doorvoeren die zijn programma belooft en het volk van hem verwacht. Voorlopig hangt hij af van de vakbonden : samen met hen werkt hij aan een plan om de stakingen en de hiermee gepaard gaande kapitaalvlucht in te dijken. Maar ook aan de grootste diplomatieke bedrevenheid zijn grenzen gesteld. Colombo's regering gelijkt te veel op het oude : het is dan ook onwaarschijnlijk dat ze het land de stabiliteit zal geven die schering en inslag van zijn regeringsverklaring was. Politieke stabiliteit heeft het italiaanse volk meer dan ooit nodig, want op de duur verdient een regime dat in een bijna voortdurende crisis aan de top gewikkeld is zijn kredietwaardigheid. Ook heeft het italiaanse verleden geleerd, dat die republiek-van-Weimar-achtige onbestendigheid tot autoritaire avonturen kan leiden waarvoor Colombo in zijn regeringsverklaring gewaarschuwd heeft.

Wij sport

Vlaams nationaal

Op de zwembkampioenschappen te Spa haalde Francois Simons twee titels. De 1.500 en 400 meter vier zwemwijken.

DE GESLAAGDEN

« Les Sports » is (bij gebrek aan betere inspiratie?) al wekenlang aan het uitpakken met een rubriek « Que sont-ils devenus? » Daarin wordt in 't lang en in 't breed — vooral vanwege de foto's — uiteengezet wat er van de verschillende grote sportkampioenen van weleer geworden is. Wij hebben het niet allemaal met de vereiste aandacht gelezen, maar zoveel menen wij toch gesnapt te hebben dat ze allemaal rijk, verstandig, machtig, knap, gelukkig en invloedrijk zijn.

Misschien is dat voor de gekozen eksempels ook het geval, al blijft o.i. de vraag in hoeverre de sport daartoe heeft bijgedragen nog altijd open. Naast die geslaagden, zijn er echter ook de vele anderen, die in het leven « gebuisd » werden, en waarover men niet spreekt. Die laat men over aan Harin of zo. Over hen zouden wij de oer-domme en meer dan antieke vraag willen stellen, of zij er niet beter hadden aan gedaan minder tijd te besteden aan sport, en meer aan vervelende dingen als arbeid of studie. En meteen weet u met welk triestig mentaliteitsje wij plegen rond te lopen.

MONUMENT

Na de olympische spelen en de wereldkampioenschappen hebben de Meksikanen blijkbaar nog geld te veel — tenslotte hebben ze toch ook een aantal dure studenten « gelijkwideerd », toen die tegen de sportrapjasserie kwamen kontesteren — en ze gaan nu een laan van hun hoofdstad versieren met zestien levensgrote standbeelden van evenveel vedetten uit de verschillende landen die deelnamen aan de finale van de voetbalkampioenschappen. Van Brazilië wordt natuurlijk « king » Pele vereeuwigd, van Engeland Moore, van Duitsland Beckenbauer, en van België zowaar Lambert van Klub Brugge. Of Lambert zijn « monument » erg au serieux zal nemen, weten wij niet. Het is eigenlijk allemaal nogal aan de potsierlijke kant. Maar wat ons desondanks plezier doet, is dat men, waarschijnlijk zonder het zelf te weten, nu eens niet iemand genomen heeft uit Brussel of Luik, maar

iemand uit de « belze » ontwikkelingsgebieden. Als « Les Sports » en zo maar niet kwaad worden.

ZOT ZIJN DOET...

De mensen van het hollands Honselersdijk en omgeving zijn bietekwiet genoeg geweest om tot een stuk in de nacht braafjes te wachten op de start van een criterium. Die start kon niet vroeger gegeven worden dan met uren vertraging, omdat men moest wachten op de aankomst van enkele aangevoren belgische « vedetten ». Maar die mannen (Merckx, Godefroot en zo) moesten eerst nog een criterium rijden in Bilzen, en ook daar werd de start al met een uur vertraging gegeven. Vermits Merckx (natuurlijk) won, kwam er na het criterium nog een openbare hulde vanwege de Bilzenaars, en resultaat was dat de heren pas om half-één op hun werk in Nederland verschenen. Er werd echter voor gezorgd dat de keesjes 's morgens om hun werk zouden zijn, en daarom werden de voorziene tachtig kilometer van het hollands criterium gewoon herleid tot... twintig. Maar kom, ze hebben de vedetten mogen zien. Twintig kilometer lang. Na uren wachten en mits een dure entreekaart. Ze konden gelukkig zijn. Dat er waren die het prachtig spektakel meenden te moeten uitfluiten, is niet zo erg. Er zijn altijd ondankbaren en onsportieven.

BEST INGELICHT

Wij hijsen graag ons hoedje voor de nieuwe wereldkampioen « Jempi » Monseré. Het is een handige jongen. De manier waarop hij er in enkele dagen in geslaagd is de blikken der vergaderde wielervrienden tot zich te trekken, met behulp van « de gazet » natuurlijk, zal hem moeilijk verbeterd worden. Eerst was er de fameuze kwestie van het half miljoen dat Gimondi hem zou aangeboden of gevraagd hebben, al naar gelang ge Bels of Italiaan zijt. Dan waren er de vele tegenstrijdige berichten over de firma waarvoor Monseré volgend jaar zal werken. Ondertussen is dat allemaal al beslist. Wat ons daarin eigenlijk een beetje verwondert is dat de journalisten er blijkbaar geen graten in vinden zich belachelijk te blijven maken met het doorgeven van al die prietpraat. Vandaag zijn ze in koeien van letters blij dat Jempi bij Briek blijft, en morgen in nog dikker koeien opgetogen omdat hij ons vlakke land verlaat. Toch maar zielig voor al die best ingelichte heren.

MOORE ONSCHULDIG

Tijdens de wereldkampioenschappen in Meksiko werd de aanvoerder van queen Liza's wonderploeg, Bobby Moore, ervan beschuldigd een gouden armband te hebben gestolen, en voor enkele dagen in de nor gezet. Hoewel het natuur-

lijk altijd mogelijk was dat hij zijn vingers niet had kunnen thuishouden, was er van in het begin grote twijfel. Waarom immers zou de steenrijke Moore — volgens « Kwik » zou hij nu ook nog wat bijverdienen door ten gerieve van plaatjes-kijkende dames zijn blote body te laten fotograferen — nog zo'n diefstalplegen? De zaak schijnt nu opgehelderd. De juwelier in kwestie zou de zaak geësceneerd hebben als reclamestunt voor zijn zaak, en ergens een arme drommel bereid hebben gevonden om, mits enige vergoeding, tegen Moore te getuigen. Juwelier en valse getuigen zouden al « zitten ». En hoe het zit met de juffer die aanvankelijk de voornaamste getuige was tegen Moore, dat vertelt dit spannend verhaal niet.

GARNALEN

Maanden vóór hun kontrakt ten einde loopt, zijn verschillende wielergoden al aan het uitzien naar en aan het onderhandelen met een andere werkgever, hetzij omdat zij hopen elders nog meer te kunnen verdienen, hetzij omdat hun oorspronkelijke firma hun bedankte, hetzij omdat zij niet meer in de competitie komt. Aldus zoekende zijn op dit ogenblik Merckx, Godefroot, Monseré en andere van Springels. Voor hen, en voor hun managers, die natuurlijk meemullen van de transfertroek zullen de problemen niet groot zijn. Zij vinden wel een fijne job. Vele kleintjes echter,

die beter zouden gaan werken, maar daarvoor wel eens te onbekwaam of te lui zijn, zijn ook op zoek naar een firma, waarvoor ze in ruil voor een eerder denkbeeldige pree nog wat koereurke kunnen spelen. Over hen wordt doorgaans minder geschreven. Hoe zei de dichter het ook weer? « Ach, niemand weet hoeveel er door garnalen wordt geleden ».

TRAGIEK

Dat de Italianen op gebied van de commerciële sport nog wat zotter zijn dan de « Belzen » — en dat wil wat zeggen — is al lang geweten, en het wordt nog eens duidelijk geïllustreerd door enkele cijfers uit het voetbalwereldje. Luigi Riva zal 600.000 frank verdienen. Per maand, ja. De wedden, maar per jaar deze keer, van Domenghini, Juliano, Vieri, Del Sol, Suarez e.a.m. schommelen tussen de 50 en 6 miljoen lire. Voor de rest zitten de meeste clubs diep in de schulden, dat is evident. Die kolossale wedden zijn echter noodzakelijk omdat het in Italië verboden is nog buitenlandse spelers in te voeren. Aldus worden de eerder schaarse kwaliteitsproducten op de binnenlandse markt veel duurder. De peer van de historie: de supporter. Hij zal zijn entreekaartje weeral duurder moeten betalen. Langs de ene kant economisch zwak zijn, en langs de andere kant een droom van een verslaafd konsument, het is tragisch.

« Den Buskop » van Brugge heeft gemeend niet te moeten onderdoen voor de koning, en hij heeft de kersverse wereldkampioen aller velorijders tegare, de heer Monseré, in audiënte ontvangen. Hoewel « Les Sports » nochtans steeds voorkomend op de lijst der aan alle katholieken aanbevolen bladen (wat van ons niet kan gezegd worden), voor dit evenement geen ganse bladzijden vrij had (toch niet omdat ze in Brugge Vlaams « klaptent », zeker?), zijn wij toch ergens aan de weet gekomen in een of andere gazet dat de bisschop een hartig woordje heeft geplacéerd, zo langs zijn neus weg, over de vele renners die niet slagen, en die men in ogenblikken van triomf niet mag vergeten. Mgr. De Smedt raakte daarmee o.i. één van de belangrijkste problemen van de beroepswielrennerij: het onmenselijke verschil tussen « vedette » en « krabber », en het gebrek aan solidariteit onder de werkers per velo. Monseigneur bewees daarmee minstens even veel af te weten van de wielersport, als destijds van de zonden bedreven in het kieshokje.

ONS WANDELPAD

Wij wonen wel in een klein dorp, maar wij zijn « van bijlange » geen « boerkens », zulle. Want toen Frans van Mechelen van zijn sportbiënnale sprak, zijn wij als één man naar de Charel getrokken om een pint te drinken en een komitee op te richten om er eens wat aan te doen. Wij zijn niet alleen met fit-o-meters en gezinskilometers beginnen te « gosselen », zoals men overal doet, wij hebben ook op plechtige wijze een wandelpad met folder gepend, denkend daarbij aan dichte drommen stedelingen, kuierend over ons pad en langs de toog van de Charel.

Het moest een prachtpad worden, de verrukte wandelaar voerend langs het prachtige kasteel van de graaf — zuivere barok anno 1800 — onder de machtige beuken van lommerrijke dreven, langsheen vrolijk kabbelende beekjes, tussen malse weiden en vette akkers. De graaf, helaas, wou er niet van weten. Al dat vreemd gedoe op zijn grond, messieurs, il faut comprendre. Bon, wij hebben ons pad aangepast en het verlegd rond het goed van de graaf. Langsheen een pracht van een betonnen brug, een Lourdesgrot waar alvast dit mirakel is gebeurd dat ze nog recht staat, een poel waarin men misschien ooit of misschien ook niet vlas heeft geroet, een stortplaats met plaatje « verboden te storten », een afgeschafte tramstatie met een vergeten stuk rail waarop een even vergeten ouderwetse « watuur », een oud huis waarin Napoleon zou overnacht hebben als hij op dat ogenblik niet vanop de piramieden veertig eeuwen liet neerblikken op zijn dappere soldaten, een modderweg aan de bosrand langswaar struise paarden dikke bomen uit het bos plegen te slepen, een autokerkhof in wording, twee heel dikke bomen en een gat in de haag van het grafelijk goed, waar doorheen de wandelaar naar hartelust en gratis vanop minder

dan één kilometer afstand het kasteel kan bewonderen. Och, wij wisten het, het was niet de ideale omloop, maar er zijn zomers dat het pad begaanbaar is. Dat was nog het geval in 1947. En bij de inwijding, enkele weken geleden, nochtans bij regenachtig weer, zijn de drie heren en éne joffer (van de 275 genodigden) die de wandeling wilden maken, er toch heelhuids doorheen gekomen. Dus...

Een van de eerste prominenten die ons pad wilden bewandelen, was de pastoor. Steeds bereid om elk plaatselijk initiatief te steunen, nodigde de goede man zijn familie uit de stad uit en op een goeie dag stonden al die keurige heren, dames en kinderen aan de brug, foldertje in de hand klaar om rezoluut stortwaarts te tiegen.

Wij maakten ons wel enige zorg, met het oog op hun steedse schoeisel, maar omdat het al enkele dagen niet geregend had dachten wij wel dat het gaan zou. Het gezelschap dus maar wandelen en elkaar al die bezienswaardigheden wijzen en genieten van de weiden en de bomen en het stort en al eens een bloem afplukken en tussen de lippen steken en welgemoed de goede lucht inademen. Vermetel storten zij zich in de modderwegel. Springend van boomwortel tot boomwortel — het ging om de sport, nietwaar — als koorddansers over het smalle reptje vaste grond tussen de diepe sporen modder van de zware heuvelwielers schuifelend. Kruipend hier en daar onder de lage struiken langs de weg, daar waar enorme plassen elke doorgang weigerden, « wandelen » zij naar de plaats vanwaar weldra het kasteel, de trots van ons wandelpad, zichtbaar zou zijn. Toen gebeurde het drama. Overmoedig door het succes van de reeds geleverde prestatie, trapte de schoonzuster van de pastoor even naast het handbrede spoortje vaste grond en met grote verbazing en een gil van afgrijzen, zoals

het bos er in eeuwen geen gehoord had, zakte zij tot aan de knie in de modder.

Wij hebben niet gezien hoe de mansmensen met vereende krachten de dame uit die netelige positie bevrijdden, maar wij kunnen ons voorstellen hoe zij zich op de zeldzame graszoden rond de modderkuil verdrongen om hun geliefde bloedverwant op de begaanbare grond te hijsen. Wij hebben dikwijls genoeg de heustervoerders met vreselijke vloeken en afgrijselijke bedreigingen hun paarden zien affakkeren om een boom doorheen die brij te sleuren, om te weten dat de eerbiedwaardige familie een grootse strijd heeft moeten leveren om haar zuster, tante, schoonzuster, nicht en achternicht voor verdere versmoring te behoeden.

Wij begroeten eerbiedig de vreselijke twijfel die haar na de bevrijding heeft verscheurd: verder vaden langs het verraderlijke pad, volgend onze bedrievelijke wegwijzers, of terugkeren. Wij veronderstellen dat het heerlijke vergezicht op het kasteel, door het gat in de haag, de waardige wandelaars niet erg heeft kunnen bekoren. Wij betonen begrip voor de woorden van afkeuring voor ons wandelpad die op de pastorie zeker zijn gesproken geworden. Wij weten dat dit gewijde avontuur ons geen goed zal doen. Geen mens zal nog ons wandelpad willen betreden en in de komende eeuwen zal het even stil en ongerept blijven als in de voorbije eeuwen. En nochtans, een lid van ons komitee wist een oplossing. Wij moesten, zei hij, op de plaats des onheils een plaatje aanbrennen met de woorden « hier versmachten bijkans de zuster van de pastoor » en hiervan ook melding maken op onze folder. Het zou zeker een publicitaire stunt zijn geweest. Uit piëteitoverwegingen hebben wij ervan afgezien. Wij berusten in de ondergang van ons wandelpad. Tientallen kilo's folders zijn aan gunstprijzen te bekomen.

Maar ons geweten is zuiver. De drukker heeft zijn percentie afgedokt. De receptie op het gemeentehuis was prima. De schuimwijn was behoorlijk gekoeld, de graaf zijn goederen zijn beschermd tegen indiskrete voeten. En het wandelpad blijft open voor de echte sportliefhebbers.

Groepen en maatschappijen
allerhande !!!
Speciaal voor U bedacht.

IEDER DORTMUNDER

THIER BRAU HOF

kan U op ieder ogenblik van
de dag van het jaar middag-
en avondmalen aanbieden.

INTERESSANT
Avondmaal op vrijdag.
zaterdag of zondagavond
in een gezellige sfeer.

Nadien krijgt U gratis gedu-
rende 5 uur een der beste
Oberbayern orkesten

Middag- en avondmaal in groep
gezellig, fijn, goed en goedkoop
De grote specialiteiten zijn: Ochsens-
schwanzsuppe - Hongaarse goelasj -
Eisbein mit Sauerkraut - Kip aan het
spit - Krachtvleeschotel beter dan in
Duitsland

LEUVEN, Tervuursevest 60
Tel. 016/286.72 - 1.500 plaatsen
ANTWERPEN, Groenplein 33
Tel. 03/31.20.37 - mooiste zaal van de stad

LEUVEN (Bierkelder) Oude Markt 11
Tel. 016/268.69
Mooiste kelder van Europa.

BRUSSEL, Nieuwbrugstraat 28
Tel. 02/18.74.89 - mooiste van Brussel

AALST, (Klaren) Autoweg
Tel. 053/228.53 (1.000 plaatsen)

HULSTE (Kortrijk), Brugsesteenweg 1
Tel. 056/715.36 (1.200 plaatsen)

KONTICH, Mechelsesteenweg (open)
(2.400 plaatsen)

TORHOUT, steenweg Torhout-Lichtervelde
(open) 2.000 plaatsen

DRONGEN, Autoweg Brussel-Oostende
(open)

BECO

levering van gas- en stookolie!

BECO

BECO

Benzinestations!

BECO verwacht ook Uw bestelling!
p.v.b.a. BECO, Krijgsbaan 236, ZWIJNDRECHT
Tel. : (03)52.81.73 32.02.10

V.U.-MANDATARISSEN
Het BESTE WAPEN in Uw
KIESKAMPAGNE

na Uw WELSPREKENDHEID
is de

REKLAMELUCIFER!

Schrijft nu voor inlichtingen:
« PUBLI-SPIEGEL » - Pijckestraat 59 - 2000 Antwerpen
Bellen na 19 u. (03)37.95.92

blankenberge

141, de smet de naeyerlaan - tel. (050)416.37

breughel

Julien teral
volledig penson
kamers met ontbijt
alle comfort
maaltijden tegen alle prijzen
speciale voorwaarden
voor groepen en autocars
vraag inlichtingen

OFFICIEEL VERDELER
H. PELEMAN-MARCKX

RADIO « PELMAR »

Van den Nestlei 16
ANTWERPEN
Tel. 03.39.19.27
BIJZONDERE VOORWAARDEN
VOOR V.U.-LEDEN

TELETON - ANEX

- Klasse TV toestel met door-
steekbeeldbuis
 - gepolitoerd notenhout
 - kanaalkiezer met voorselectie
- TELETON-ANEX
1, Kwaadstraat - 9791 Elsegem

VOOR EEN VEILIGE GELDBELEGGING
VOOR EEN GOEDE BOUWGROND
VOOR AANKOOP EN VERKOOP VAN
ONROERENDE GOEDEREN

via "GROEP DE BONDT"

Coremansstraat 22, Berchem-Antwerpen

Telefoon : 03/30.18.85

ONZE SCHOOL ?

ERASMUS
natuurlijk !

Sekretariaat - Handel - Toerisme - Talen - Boek-
houding - Publiciteitstekenen - Etalage - Hostes-
sen - Mannequins - Joernalistiek - Auto - tech-
niek - Autoschool (erkend door de staat).

Lange Ridderstr. 36, Mechelen (Haen) tel. 015/173.68
Bondgenotenlaan 84, Leuven tel. 016/224.85
Priester Daensplein 2, Aalst tel. 053/284.55
Gulden Vlieslaan 26, Brugge tel. 050/372.75
Thonissenlaan 23, Hasselt tel. 011/237.12
Sint-Jorisstraat 33, Kortrijk tel. 056/159.18

DE BROUWERIJ MOORTGAT
2659 BREENDONK - TEL. (03)78.71.21

is bekend om haar beroemde en uitstekende
BIEREN en LIMONADEN
Breendonk ligt in Vlaanderen
dus UW streek. UW volksgenoten !
Depot Gent - Tel. 09/22.45.62

AANTREKKELIJKE REKLAME

Sierwandplaten met alle afbeeldingen naar keuze.
De ONOVERTREFBARE reclame voor winkelopeningen,
handelsbeurzen, reclamestoeten en kiespropaganda.
Zeefdruk en gefloekteerde afbeeldingen,
reklameborden, affiches, zelfklevende etiketten.
Vraagt inlichtingen zonder verplichtingen nopens doeltreffende ge-
floekteerde reclameborden en sierwandpanelen aan
FLOCK-INDUS - Moerelei 137 - 2610 WILRIJK - Tel. 03/27.96.34

Aanbevolen
Huizen

PAPYRUS
Boek- en Papierhandel
Zaakvoerder : Fons Labeau
de Ribaucourtstraat 7
(nabij het Sint-Jansplein)
Sint-Jans-Molenbeek - Brussel 8
Telefoon : (02)28.87.09

AL AL KEUKENS GLASAL

Fabrieken te Ramsdonck
tel. 015/714.47
Vochtbestand - Vuurvast
Matige prijs
Voor West-Vlaanderen
DE MEYER Walter
Bruggestraat 136, Zwevezele
tel. 051/612.84

H. PELEMAN-MARCKX
Van Den Nestlei 16, Antwerpen
Tel. 39.19.27
T.V. - RADIO - ALLE ELEKTRI-
SCHE TOESTELLEN HERSTEL-
LINGEN AAN HUIS
f.v. PELMAR 61 scherm,
11.995 fr. i.p.v. 16.995 fr.
Andere merken grootste korting

« PIET POT »
Antwerpen's gezelligste
Bierkelder
Grote Pieter Potsstraat 4
(bij Sulkerrui)
Open vanaf 8 uur 's avonds
Maandag en dinsdag gesloten

Bezoek « Gasthof
DE VEERMAN »
Kaal 26, St.-Amands a.d. Schelde
Tel. (053)332.75
Mosselen - Paling
Uitbater Jan Brugmans
3-2-68

DE PRUSBREKER ORDENSTRAAT 84 ANTWERPEN KEIZERSTRAAT 2 TERNAAT
SECRETAIRES (HOUT OF METAAL) **BURELEN**
ENORME KORTING

OPEN ALLE DAGEN 10-20.00u ZONDAG 10-17.00u DINSDAG GESLOTEN

Duitse Moezelwijn brengt stemming

« HUGO - SERVATY »

begrip van prima kwaliteit

Alleen invoerder :

MARCEL OMBELETS

Tel. 03/21.00.16 - Gitschotellei 207
2200 BORGERHOUT

In het Antwerpse **VIER PROEFLOKALEN**

« ALCAZAR » met « HUGO-SERVATY WIJNKLUIS »
in 't centrum van Kontich, 2550 Mechelsesteenweg 22
Tel. 03/53.13.52 Maandag gesloten

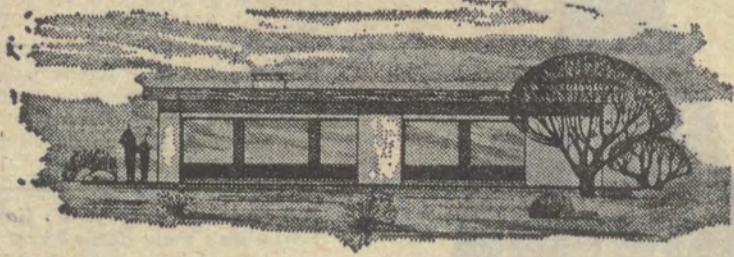
★
« ODAL » met « WEINSTUBE LORELEI » aan Bell Te-
lephone, Ballaertstraat 80, Antwerpen 2000.
Tel. 03/38.01.21 Dinsdag gesloten

★
« HUIS TIJL », Bredabaan 298, Merksem 2060.
Zaal voor feesten
Tel. 03/45.89.76 Maandag gesloten

★
« VLEMINCKHOF », het lokaal met standing. Markt-
plein 8, Wijnegem 2110.
Tel. 03/53.89.26 Dinsdag gesloten

NIEUW... EN NAAR IEDERS BEURS ...

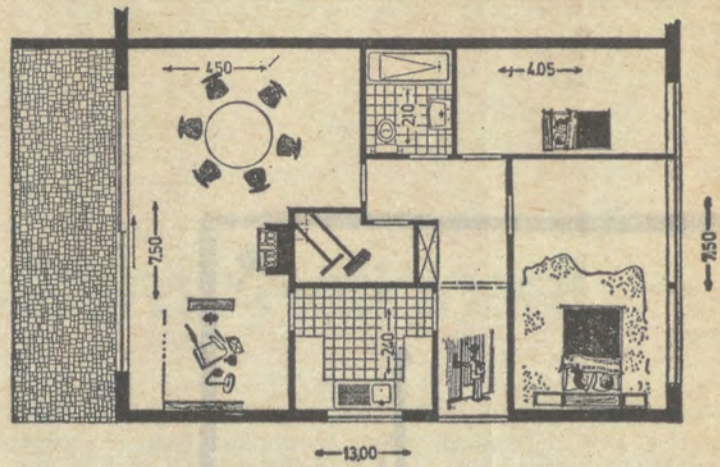
TOTAAL NIEUW...

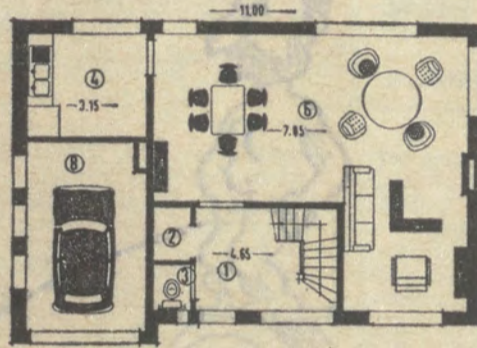
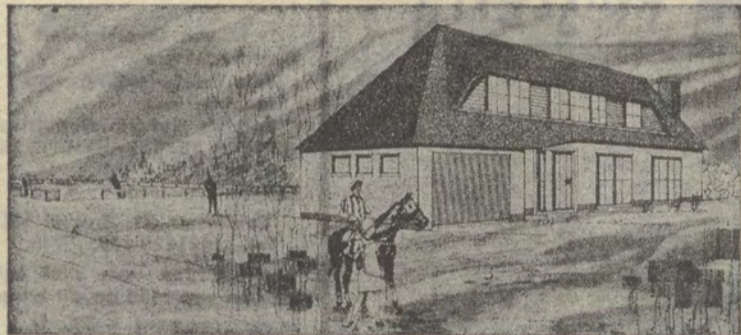
ECONOMIC : bestudeerd, makkelijk aanpasbaar en snel realiseerbaar dus géén prefab maar comfortabele goed afgewerkte woningen.

BOUWPRIJS : slechts F 495.000,-

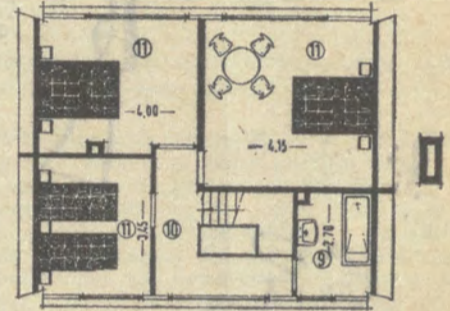
F 100.000 AAN KONTANTEN VOLSTAAN OP UW GROND

QUALITY :

gelijkvloers

verdieping.

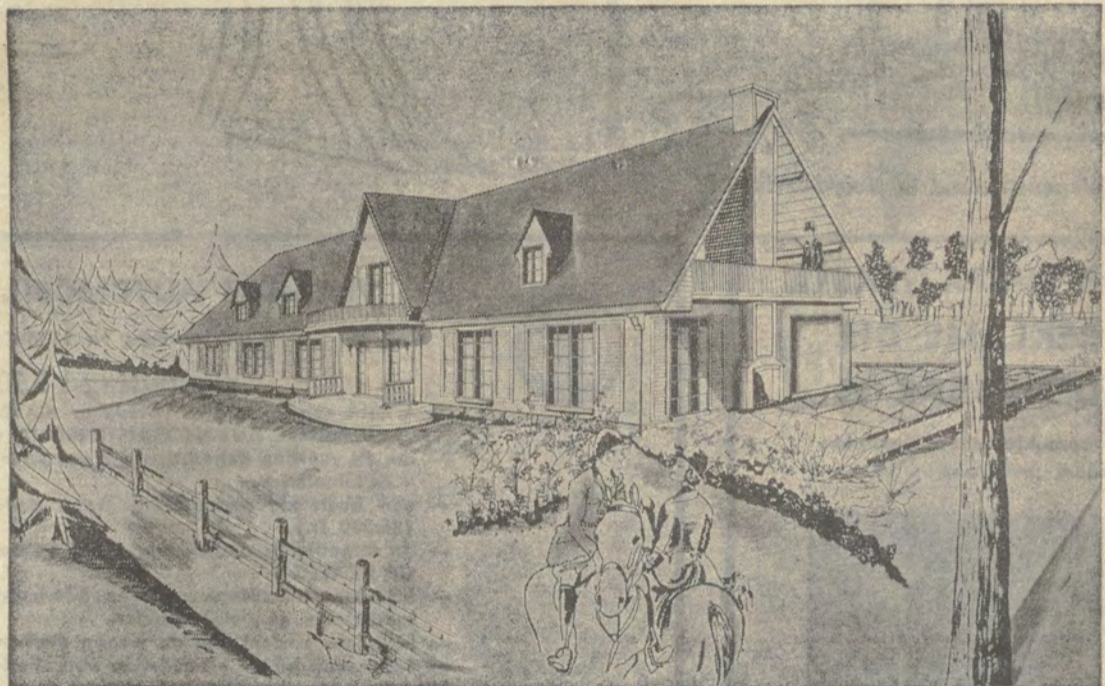
Gebouwd door kunstenaars in hun vak, oersterke materialen die bewezen hebben degelijk te zijn efficiënt... én praktisch en speciaal voor U uitgezocht. U zal fier zijn over dit werk.

BOUWPRIJS : slechts F 1.075.000,-

F 150.000 AAN KONTANTEN VOLSTAAN OP UW GROND

HIGH QUALITY : uw prestigieuze positie schept verplichtingen... ruime majestueuse hall, enorme living, ruim kantoor, bar, TV-plaats, speelruimte, grote keuken, bergplaats, dubbele garage, 5 of 6 slaapkamers, 2 badkamers, meidenkamer enz... Toch blijft het voordelig.

BOUWPRIJS vanaf slechts F 2.000.000,-

EERST VRAGEN... DAN KOPEN...

Raadpleeg nog vandaag één onzer informatiecentra... Bezoek onze realisaties : villa's, eensgezinswoningen, buitenverblijf, appartementsgebouw, fabriek... voor ieder van deze bouwdisciplines staat een staf van gespecialiseerde medewerkers voor U klaar om U met raad en daad bij te staan bij de keuze van een geschikte grond, het aspect en de nuttige indeling van de woning, alsook bij de financiering van dit alles wordt U deskundig een leidraad gegeven.

Stuur daarom vandaag nog deze bon op en morgen zal U verbaasd opkijken naar de voordelen en mogelijkheden die wij U bieden.

BON

NAAM :

ADRES :

— beschik over een bouwgrond Gemeente :
breedte :

en wens de voordelen te kennen die U mij kan bieden.

— beschik niet over een bouwgrond en verzoek U mij een aanbieding te doen voor 't bouwen van rijwoning, villabouw of half open bebouwing in volgende gemeenten :

— houdt U mij ter beschikking van één uwer afgevaardigden of zal ik een bezoek brengen aan uw informatiecentrum te op te u.

Handtekening

**Wat U niet alleen aankunt kan « KUNNEN » voor U klaarkrijgen.
« KUNNEN » een wilskrachtige naam voor een groots bedrijf.**

ANTWERPEN
Meir 18
Tel. (03)31.78.20

GENT
Onderbergen 43
Tel. (09)25.19.23

GENK
Winterslagstraat 22
Tel. (011)544.42

LEUVEN
Brusselsestraat 33
Tel. (016)337.35

BRASSER ZIET...

Wapenstilstand in Noord-Ierland?

zoekertjes

Vlaamsovertuigd inpakker zoekt plaats in vlaamse uitgeverij of boekhandel in Brusselse of omgeving. Weekloon en licht werk gewenst. T 129

Jongedame, 21 j., wenst tijdelijke betrekking (max. november inbegrepen) tipiste, steno, kantoor, winkeljuffer of derg. Ook korte perioden. Tel. 054/41949. T 130

Firma Leplae R. Maldegem, Industriepark, zoekt dynamische vertegenwoordigers voor diverse streken van het land. Zeer goede verdienste voor goede elementen. T 131

Part-time job 's morgens : firma te Schaarbeek zoekt dame 25 tot 45 j. tweetalig, daktilo, goede kennis bureauwerk. Schr. blad. T 132

T. van Overstraeten
Hoofdredakteur
Alle briefwisseling voor redaktie naar
Rotatyp, Sylvain Dupuislaan
110 1070 Brussel. Tel. 23.11.98.

Beheer
Voldersstr. 71, Brussel 1000
Tel. (02)125.160.

Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres.
Jaarabonnement : 300 fr.
Halfjaarlijks : 170 fr.
Driemaandelijks : 95 fr.
Abonnement buitenland : 480 fr.
Steunabonnement : 820 fr. (minimum)
Losse nummers : 8 fr.
Alle stortingen voor het blad op postrekening 1711.39
«Wij» Vlaams-nationaal weekblad.

Verantw. uitgever Mr F. Vander Elst Beizegemstraat 20 Brussel 1012

DE SIMPATIEKSTE REKLAME DIE DENKBAAR IS...

Onze sprookjesballons bedrukt met naam, merk, enz...

De onovertreffbare reclamé... om een artikel te lanceren... of voor een winkelopening... handelsvoorbraderij... reklamestoe... open dag... kiespropaganda...
Zend ons onderstaande BON toe om alles te weten over « BALLONREKLAME met SUKSES ».
Vraag tevens inlichtingen over andere « bestsellers ».
? Is kosteloos en zonder verplichting.
A. VANDENBROECK, Neersstraat 27 HAMME (O.-VI.). Tel. 052/47924.

BON VOOR DOKUMENTATIE

Graag ontvang ik per omgaande uw documentatie over :

- reklameballonnen
- reklamespeelballen in vinyl
- reklamesponzen
- bedrukte reklamepetjes (jockey-model en tiroler).

Naam :
Beroep :
Adres :
Tel. :

VLAAMSE AUTOMOBILISTENBOND

Vergunning Nr 1185 Cat. A

aansluiting : 350 fr.

- Denk eens aan de talrijke voordelen die het lidmaatschap van de VLAAMSE AUTOMOBILISTENBOND voor U meebrengt
- om de veertien dagen een rijk gevuld nummer van de « Autoerist ».
 - een kosteloze verzekering tegen dodelijke verkeersongevallen (25.000 fr.).
 - de uitgebreide dienstenverlening op de weg door de « WACHT OP DE WEG ».
 - kosteloze inlichtingen nopens allerhande juridische, fiscale en toeristische aangelegenheden.
 - kosteloos nazicht van de wagen (indien hij geen 4 jaar oud is).
 - faciliteiten bij de afhandeling van allerlei reisdokumenten.
- Inlichtingen op het hoofdsekretariaat :
V.A.B.-V.T.B., Sint-Jakobsmarkt 45, te Antwerpen, tel. 03/31.09.95, Aalst of te Brugge, Brussel, Gent, Hasselt, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende, Roeselare, Sint-Niklaas, Vilvoorde, Turnhout.
Om onze cliënten nog beter te dienen blijven onze kantoren vrijdagavonds open tot 20 uur.

GEMEENTERAADS-VERKIEZINGEN VAN 11 OKTOBER 1970

Te verkrijgen :

- TECHNIEK VAN DE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN — 25 fr.
- HANDLEIDING VOOR DE GEMEENTEWET — 25 fr.

Postrekening nr 51.40.69 van : J. Torfs-Berlaar.

« VLAAMS GEMEENTEBELEID » nr 2-3/1970 (dubbel nummer) verschijnt uiterlijk begin september 1970 met de jongste gegevens betreffende de gemeenteraadsverkiezingen (wijzigingen aan de gemeente- en de kieswet, onderrichtingen).

Sekretariaat : Melkouwenstwg 29 2590 BERLAAR

Geniet van een aangename levensavond in het rustoord

HUIZE LOREIN

FAMILIALE SFEER
Paddegatstraat 133
TEL 015/718.35

2921 Nieuwenrode
15 km. van Brussel (4 km. autostrade Brussel-Antwerpen).

meester kleermaker
VERMEESCH
KLEDING
STEENHOUWERSVEST 52
ANTWERPEN
tel. 31.35.83

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

NAAR UW MAAT...

ZO' VEEL BETER

VERMINDERING VOOR VU LEDEN

HERMES SCHOOL

Zuidlaan 54, Brussel
Volledige sekretariaatkursussen
STENO- en DACTYLOGRAFIE
in vier talen
BOEKHOUDEN

— MODERNE TALEN —

HANDELSCORRESPONDENTIE ENZ.

— DAG- EN AVONDLESSEN —

M. Lemonnierlaan 211, Brussel
Tel. (02)11.00.33
DE school waar Vlamingen zich thuis voelen